

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERAD TIDNING

HÖRAN

GRUNDLAGD AF FRITHIOF HELLBERG

FÖR KVINNAN OCH HEMMET

HUFVUDREDAKTÖR OCH ANSV. UTGIFVARE: JOHAN NORDLING.

EN FURSTEFÖRLOFNING, som mottagits med oblandadt sympatiska känslor af hela vårt land, eklaterades i lördags å det kejsrerliga sommarresidenset Peterhof invid St. Petersburg mellan Sveriges arfurste hertigen af Södermanland Carl Wilhelm Ludvig och storfurstinnan Maria Pavlovna af Ryssland, dotter till storfurst Paul Alexandrovitsch och hans aflidna gemål, prinsessan Alexandra af Grekland. Vårt konungahus blir sålunda nära befreundadt med huset Romanoff, liksom det förut genom prins Gustaf Adolfs giftermål med den engelska prinsessan Margareta står i nära släktskapsförbindelse med den engelska regentfamiljen.

Någon större politisk betydelse torde näppeigen denna förbindelse komma att få för Sverige; däremot kan man ha skäl antaga att det goda förhållande, som råder mellan det svenska och ryska hofvet, genom den nu skedda tilldragelsen skall ytterligare främjas.

Den blifvande svenska prinsessan befinner sig ännu i sin skäraste ungdom. Hon är född den 18 april 1890. Hennes far är en farbroder till den nuvarande ryske kejsaren. Vid endast ett års ålder blef hon moderlös och då fadern kort därefter ingick morganatiskt äktenskap med fru Pistolekors, född Kamovitz,

kom den lilla storfurstinnan under främmande vård och blef uppfostrad i Paris af storfurstinnan Sergius, en syster till Rysslands nuvarande kejsarinna. Att döma af det här meddelade porträttet, hvilket är det senast tagna, har storfurstinnan Maria Pavlovna ett friskt och intagande yttre, mot hvilket lära svara inre egen-skaper af hjärtegodhet och ett ljust, hurtigt lynne.

De båda unga fursteättlingarna böra därför passa väl tillsammans som makar, ty äfven prins Wilhelm har namn om sig att vara en käck och glädttig natur, älskvärd och vinnande till sitt sätt.

Inom en nära framtid anländer den ryska furstinnan till sitt nya fädernesland. Någon tron väntar henne icke här; maktens glans är icke heller alltid detsamma som lyckans soldager. Men får hon ej ett folk att bli drottning öfver, står det henne dock öppet att genom tilltalande karaktärssegenskaper vinna insteg i svenskarnes hjärtan. Och denna härskaelycka vare henne uppriktigt tillönskad!

Storfurstinnan Maria Pavlovnas porträtt här ofvan är reproduceradt efter en fotografi af Boissonnas et Eggler, St Petersburg, det af prins Wilhelm efter en fotografi af H. Hamnqvist, Stockholm.

BARNET. AF BO BERGMAN.

MÖRKRET kryper
öfver taken.
Regnet slår och
rutan dryper.
Jag är vaken
och jag står och
ser min kära
lampas kupa
speglas nära
mig i natten
som i djupa,
mörka vatten
månens skära.

Det är stilla.
Någon spelar
någonstans i
huset bara,
och den lilla
klockans klara
knäpp fördelar
tidens dans i
sorg och lycka.

Låt mig trycka
lifvet till mitt
bröst som brusar!
Innanför i

rummet blundar
barnet, gåtan,
det som stundar.
Och jag hör i
blod, som susar,
allt som vill mitt
väl och allt som
bryter ner mig
hårdt och kallt som
hagel sopa
— hör det ropa
i mitt öra
och i gåtan,
som du ger mig,
barn, att föra
mot din drömda
dag som bräcker.

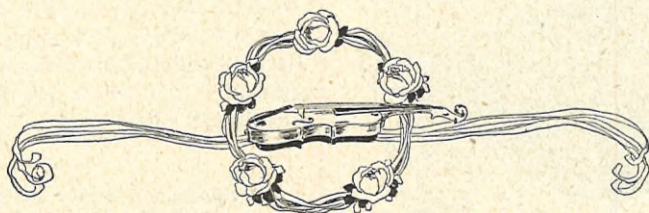
Och jag väcker
alla glömda
gamla frågor.

Sofva lågor
hos den späda?
Skall hon träda
lätt på jorden
som en ljusets

alf i gräsen?
Säg mig orden!

Blir hon solens,
blir hon grusets?
Lilla väsen
med violens
blick, som blundar,
se ditt öde
är ett nät som
lifvet knyter
vid de döde.
Blott ur det som
varit flyter
det som stundar.

Natt med alla
stjärnor släckta,
stora, tröga
natt, förklarar
du vår gåta?
Högt i höga
rymdens våta
töcken stiger
det förtäckta.
Ingen svarar.
Mörkret tiger.

Kvinnornas rösträttsmärke.

MEDHVARJENY
dag växer sig
kvinnornas målmed-
vetna sträfvan för
politisk rösträtt allt
starkare. Alla lof-
liga och lämpliga
medel att hålla idén
vid flammade lif
anlitas. Nu senast
har åstadkommit
ett emblem, ett röst-
rättsmärke, hvilket
förf:n af efterföl-
jande lilla artikel
uppmäntar alla rösträttsintresserade kvinnor att
bära.

ALLA VETA vi, hvilken stor betydelse en
liten småsak kan ha i det dagliga lifvet.
Härpå behöfver ej anföras något exempel.

Det finns äfven småsaker med ideell bety-
delse, små ting, som tala sitt eget stumma språk
till oss.

Hvilka mäktiga allvarsord kunna vi icke höra
af det i sig själf så oansenliga lilla blå bandet,
som tittar fram i knapphållet på de många tu-
senden, som kämpa mot en af mänsklighetens
största förbannelser — rusdryckerna.

Att bekänna färg gagnar icke blott den som
gör det — genom att ge öfning i mod och
ärlighet — det lockar äfven andra att följa
exemplet. I striden för kvinnans politiska röst-
rätt ha vi också ett talande märke — en liten
nål eller rättare sagt brosch, ej stort större
än en 25-öring. Enligt ofvanstående bild
framställer den en kvinna med vågskålen i
handen. De ord, som läsas vid sidan, "Jus
Suffragii", betyda rösträtt.

Detta märke antogs af internationella röst-
rättsalliansen vid dess kongress i Köpenhamn
1907 att bäras af hvarje för rösträtten intres-
serad kvinna i hela världen.

För att så många som möjligt skulle kunna
få glädjen att fästa vid sitt bröst det vackra
tecknet på sin önskan om rösträtt, beslöts att
alliansens märke skulle utföras i koppar, men
med rätt för den som så ville att bära den i
ädlare metall.

Den danska bildhuggarinnan fru Pedersen-
Dan har äran af att ha modellerat det lika
enkla som smakfulla märket.

Hos henne finns det att köpa till ett pris
af 35 öre pr st, när 50 st. tagas, annars 40 öre
(adr. Griffenfeldsgade, Köpenhamn). De kunna
helst sändas i postförskott. Till samma pris
säljes det äfven hos Stockholms F. K. P. R:s
sekreterare fröken L. Ljungberg, Grefgatan 10.
Sannolikt finns det äfven att köpa hos någon
inom hvarje annan rösträttsförening i landet.

Om nu hvarje kvinna, som har den själf-
aktning, att hon anser sig böra ha rösträtt,
alltid ville bära rösträttsmärket, helst placeradt
så synligt som möjligt, skulle hon därigenom

När ni närmast köper sko-
don begär då att få se

Victoria
kängan

Profva dem och öfvertyga Eder att de göra
skäl för namnet

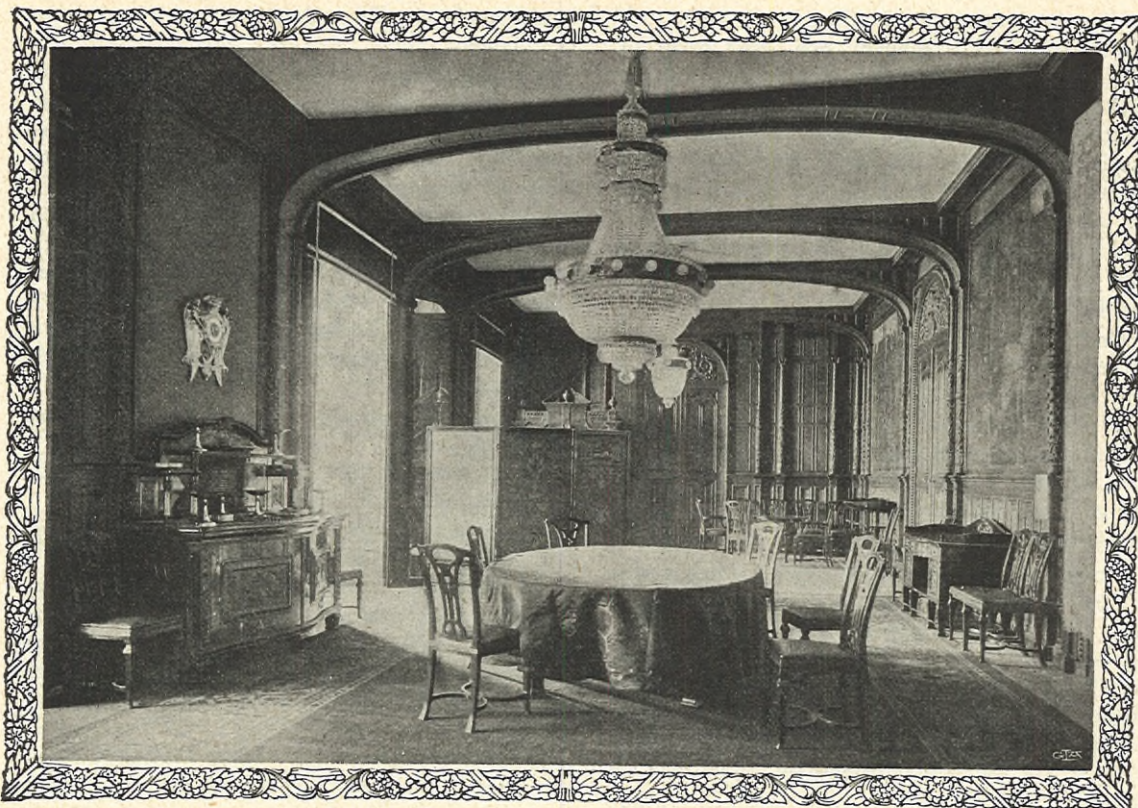
"Damernas favorit".

VICTORIA-kängor säljas i finare skoaffä-
rer öfverallt — i alla moderna färger och
skinsorter, till populära priser.

Prenumerera oför-
töfvadt på

BARNGARDEROBEN

alla mödrars ovärderliga
skatt och hjälpreda.

MATSALSMÖBEL AF BOBERG. BRÖLLOPSGÅFVA AF STOCKHOLMS STAD
TILL HERTIGPARET.

BRÖLLOPSGÅFVORNA.

EN VACKER DAG i förra veckan satte Stockholmsfruarna på sig sina bästa promenadklädningar och sina mest blomsterprydda hattar och vandrade öfver Norrbro och Lejonbacken in på borggården. Där frågade man sig fram till hertigparets af Skåne våning, ty det var den visiten gällde. Man visades till västra flygeln; i porthalvvet stodo flere stycken herrar i det kungliga livreet, de voro mycket höfliga, och så fick man tåga uppför de kungliga trappona.

Så småningom kom man till en ganska stor ekboaserad sal, man såg litet tveksamt på sina dammiga skor och på de mjuka, nya, engelska mattorna, men så klef man in, ty det var ju i alla fall ens egenhändig lysningspresent man trampade på, eftersom man varit med om att ge sitt bidrag till Stockholmsbröllopsgåfva. Men det var också i prinsens och prinsessans egen matsal man befann sig, därför sänkte man rösten en nyans och gick försiktigt.

Först tänkte man: men store Gud, det här är ju ingenting märkvärdigt och ingenting för kungligt folk, hvar är förgyllningen och hvar äro kronorna? Men man sade ingenting, och när man stått och funderat en stund, fick man höra grannen säga: den här möbelen har arkitekt Bqberg komponerat i engelsk stil för att prinsessan skall känna sig liksom mera hemma, och då förstod man genast, att just denna lugna, brunröda mahogny och denna demonstrativa enkelhet var det engelska och det dyrbara och det fina! Och när man så visste, hur man hade det, kunde man frimodigt beundra den vackra, riktigt kungliga buffeten och matbordet och stolarna, och

medan man beundrade, upptäckte man också kronorna och namnchiffren. Man upptäckte också förgyllningen, ty den förgyllda silverservisen var framme, tallrikar, skålar, skedar och gafflar, och allt detta var då ändå kungligt, ty tänk att äta på guldallrikar!

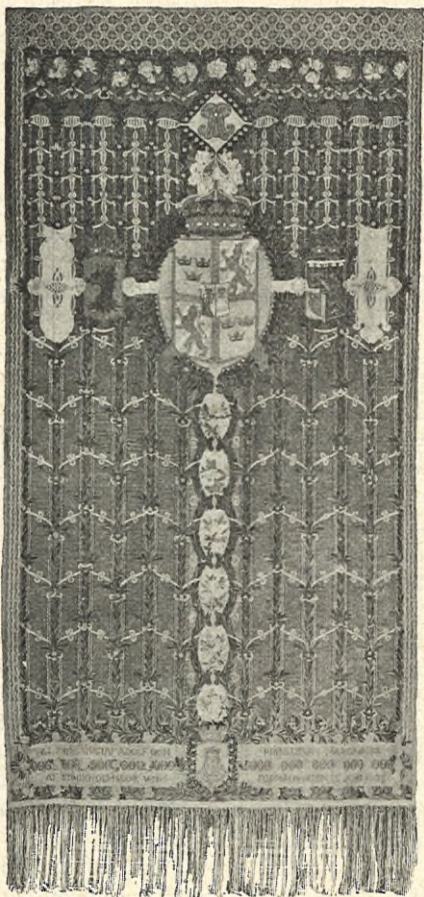
Det var förresten också guld på klockan, som hängde på väggen och visade alldeles vanlig borgerlig tid. Två förgyllda änglar med långa vingar höllo urtaflan, och det fann man vara en vacker tanke — som det också var. Så lyfte man ett tag i bordduken från Giöbels, som var tung af siden och silkebroderier, och sade: ett sådant arbete! — som det också var.

Och man nöj i gobelängportären på väggen, Handarbetets vänners vackra skapelse, och stafvade på inskriptionen och identifierade vapnen och tänkte, att detta kunde vara något att gömma till småprinsarna, när de blefvo stora.

Men när man kom till skärmen af blått siden från Nordiska kompaniet, brode ad med små röda rosor och Stockholms slott dykande upp ur den ena rosenbädden och Windsors hvita tinnar ur den andra; då tänkte man: men detta blir något för en liten prinsessa att titta på ibland om söndagarna, att titta på och lyssna till historien om en annan prinsessa, som växte upp i ett stort slott i ett stort land, som flyttade till ett annat stortslott i ett annat land och som fick den här presenten, därför att hon ville komma.

När man så sett allsamman, slog man sig ner i en af de djupa fönstersmygarna, som bara finnas i sådana fasta hederliga och gamla slott, och njöt af den vackra utsikten öfver broarna och torgen.

CAFOUR.

GOBELÄNG AF BOBERG.
A. BLOMBERG FOTO.

Broderade Klädningar.

Vi sälja äkta Schweizer-broderi, största nyhet till vår- och sommartoiletter, i hvit battist, halfärdiga från kr. 23: 50 till kr. 55: 20, hela klädningen tull- och portofritt till bostaden.

Rekvirera profver och modeplanscher.

Schweizer & Co., Luzern F 7 (Schweiz).

Sidentygs-Export. — Kungl. Hoflev.

bidra till att väcka och underhålla tanken på kvinnans rösträtt i det allmänna medvetandet. Hon skulle dessutom därmed synbarligen begära rösträtt hvar hon gick och hvar hon stod.

Därtill innebure det lilla tecknet ett närmande mellan kvinnor ur alla samhällsgrupper. Den rikaste och den fattigaste skulle bära samma lilla prydnad för att tjäna den sak, som har lika stor betydelse för hvarje kvinna, hvilken ställning i samhället hon än intar. Denna sida af saken har äfven en icke ringa betydelse.

Just nu gäller det mer än någonsin förut, att kvinnorna på mångfaldiga sätt uttrycka, att deras önskan om rösträtt är allmän.

Vi kunna ännu ha hopp om att 1908 års riksdag skall bevilja Sveriges kvinnor politisk rösträtt, om vi under den tid, som till dess återstår, inlägga kraft i arbetet på att sprida och rotfästa tanken på att rättvisa måste vederfaras äfven kvinnan, när allmän rösträtt för män införes i vårt land.

Bland de många medel vi kunna använda för att uttrycka vår önskan är det lilla rösträttsmärket icke det minst beaktansvärda. Det ger anledning till frågor och samtal i ämnet. Det håller tanken hos den, som bär det, ständigt vid lif i den för kvinnans frigörelse viktigaste af alla tidens frågor, och det påminner henne om det ansvar hon bör känna att genom rösträttens förvärfvande bättre kunna tjäna sitt land.

Därför, uppskjut icke med att skaffa er denna rättvisans sinnebild, gif den äfven till vänner och bekanta — en värdigare gåfva från kvinna till kvinna ges knappast.

Och glöm icke att bära den dagligen och stundligen.

ANN MARGRET HOLMGREN,
f. TERSMEDEN.

Norges kvinnor få rösträtt.

ÄNNU ETT betydelsefullt prejudikat ha de svenska anhängarne af den kvinnliga rösträtten att hädanefter visa på, i det Norges storting, sedan det förslag, som gick ut på att bereda kvinnorna allmän politisk rösträtt, förkastats med en majoritet af 96 röster mot 25, i dagarna beslutat politisk rösträtt för kommunalt röstberättigade norska kvinnor. Omkring 300,000 kvinnor beräknas genom denna nya lag komma i åtnjutande af politisk rösträtt. Då nu deras systrar i grannländerna i öster och väster helt eller delvis nått sitt mål, torde de svenska kvinnorna ej behöfva vänta länge på sin rätt. Frågan är blott om det blir Norge eller Finland, som kommer att tjäna som förebild.

“GLORY” koncentreradt munvatten. Enligt hvarje flaska medföljande intyg, starkt bakteriedödande. Pris pr flaska kr. 1,50.

GUSTAF IV ADOLF. EFTER ETT MINIATYR-
PORTRÄTT FRÅN HANS SISTA ÅR.

“Främlingen i St. Gallen“.

UNDER LOPPET af de senaste åren har utgivits en bok i tre delar, benämnd “Konungen” och “Konungen i landsflykt”, af den talangfulla författarinnan fru Sofie Elkan, i hvilken bok skildrats Gustaf IV Adolfs lif, såväl före som efter dess största tragedi — afsättningen. I några af den tredje delens senare kapitel omtalas, hur bokens hjälte tillbringade sina sista år på ett värdshus i St. Gallen. Det skall måhända intressera den allmänhet, som tagit del af ofvannämnda arbete, att här få höra något vidare om en af de personer, som sågo och omgäfvade honom, innan han slutade sitt lif i ett af Weisse Rösslis anspråkslösa rum.

FÖREGÅENDE SOMMAR kom en resande svensk dam under sin turistfärd i Schweiz äfven till den lilla staden St. Gallen. Där sammanträffade hon med en af värdshusvärdens Naefs döttrar, numera fru Bott, samt fick del af hennes minnen från den tid, då vår afsatte Vasaregent bodde i hennes fars hus.

St. Gallen är spetsverkens stad; också är en af de första frågor den kvinnliga turisten där framställer denna: “Hvar ligger spetsmuseet?”

Vår resenär, fru H., gjorde också denna fråga, men hon lät den följas af en annan, nämligen denna: “Säg mig, hvar är värdshuset Weisse Rössli, där den svenske konungen bodde?”

Den goda St. Gallenbo, som fick sig dessa båda frågor tillställda, svarade icke blott med att upplysa om hvar den efterfrågade utställningslokalen låg, utan omtalade också, att Weisse Rössli numera är ett varumagasin samt att värdshusvärdens ena dotter lefver och finnes att träffa där i sin födelsestad; hon är änka, heter Bott samt är 84 år fyllda.

*Undertecknad, som jag
är Grannes hushålls-
ämbetsman, önskar
alla anseende för en god
biligt och dryg tvätt- och
hushålls-.*

*Lagerborg & Thelinius
af d. lilla St. Gallen och
Bott, som jag hemmet i...*

Vår landsmaninna berättar, att hon visst kände sig både tacksam och glad öfver utsikten att få tala vid den gamla, men hon var dock försiktig nog att beräkna, om hon kunde tillåta sig detta extra nöje, då besöket nog skulle bli ganska dyrbart. Hon beslöt dock snart att låta andra nöjen och frestelser vika för detta samt begaf sig till det uppgifna huset med väl försedd pung. Dit anländ, mottogs hon af en medelålders dam, som sade sig vilja anmäla besöket för sin mor.

Under tiden såg den resande sig omkring i det rum, hvori hon blifvit ombedd att stiga in och taga plats. Detta var ej hvad hon väntat! Här behöfdes inga allmosor, här syntes välstånd råda; med beundran och välbehag lät hon blicken hvila på väl bibehållna möbler, dyrbara och inlagda, samt på taflor och prydnadsföremål.

Om en stund inträdde den gamla; med glädje och rörelse mottog hon sin gäst, den första af vår nation, som uppsökt henne, som kommit till henne för att få höra henne tala om öfverste Gustafsson — kungen. Samtalet fördes på tyska. — Det är så med minnet hos dem, som lefvat lifvet ut! Klar som en trakt i morgonljus ter sig för dem barndomen, under det att de senare tiderna, öfver hvilka molnen lägrade sig, stundom äro höljda i dunkel.

För fru Bott var det synbarligen en högtid att tillsammans med en svensk få blicka tillbaka på barndomstiderna, att till en svensk få tala om sin barndoms största minne, främlingen i hennes fars hus.

Men oakadt den värme och hjärtlighet, hvarmed hon mottagit den svenska damen, var dock ett af hennes första yttranden en anklagelse mot vår nation och mot drottning Fredrika, Gustaf IV Adolfs allt annat än lyckliga gemål.

“Åh, hvad ni voro hårda mot honom,” utbrast hon, “och hvad hans gemål måtte ha varit hård, mycket hård,” tillade hon, i det tårarna kommo henne i ögonen. Det var det forna medlidandet med den ensamme mannen, hvilken dog skild från sitt land och de sina, som vaknat på nytt.

“Nej,” invände den svenska gästen, “vi voro ej hårda, vi ville bara inte bli störtade i fördärfvet, hans gemål var ej heller hård.”

“Jo, jo,” vidhöll den gamla.

Den föreställning hon fått under uppväxt-åren genom daglig sammanvaro med en person kunde hon ej befria sig från, därför att en främling kom för att upplysa henne om att hon misstagit sig.

“Han, som var så vänlig mot oss främmande barn, han sände ju tillbaka alla bref han fick från sina egna.”

Men fru H. hade ej kommit för att ombilda en ålderstigen kvinnas tänkesätt, hon hade infunnit sig för att få höra något om Gustaf IV Adolf, och hon sade, rörd af den vänskap, som hon förstod framskytma i själva anklagelsen: “Vill ni ej berätta mig hur han var, vår olycklige kung. Kan ni minnas det, fru Bott?”

“Ja, så väl; jag minns honom, hur han gick där smal och hög, ständigt grubblande och lik-som seende långt bort. Vi barn trodde, att han såg efter sin förlorade krona, i landet norrut, och det kanske han gjorde...”

“Ja, fru Bott, den lämnade nog aldrig hans tankar.”

“Sin krona hade han fått afstå ifrån, men konungligheten hade han kvar. En konung var han alltjämt, fast hans kläder voro slitna, och fast man sade, att det ej stod rätt till med hans hufvud.”

“Och det gjorde det nog ej.”

“Nej, inte i allt,” medgaf fru Bott.

“Vill ni ej berätta något mer om vår olycklige kung, ni minns nog hvad han plägade

företaga sig de långa dagarna,” sade den svenska damen.

“Ja, jag minns hur jag spelade för honom på vårt piano; det var alltid marscher han ville höra, aldrig något annat, och när jag spelade, gick han fram och tillbaka på golfvet, kommande trupper.

Så minns jag hur han i stjärnklara aftnar och i nedan steg upp på husets flata tak; där gick han också fram och åter mumlande, jag vet icke hvad, ty vi lyssnade aldrig. Visst störde han de andra gästernas nattro, men de fingo finna sig däri, öfverste Gustafssons trefnad gick före andras.”

“Visste då andra, hvem öfverste Gustafsson egentligen var?”

“Jag tror ej det, vi barn och husets folk voro förbjudna att yppa något om honom.”

“Hur gammal var ni, fru Bott, när vår kung slog sig ned att bo på Weisse Rössli?”

“Tretton år. Han bodde hos oss omkring tre år. Men jag var inte hemma hela tiden; jag var i pension några månader, för att lära mig franska. Studierna upptogo inte så mycket af de unga flickornas tid då, åtminstone inte i vårt land.

Men kungen var nog vänlig att ihågkomma mig äfven då med en present, jag fick också mottaga bref från honom. Jag skall visa er dem strax, fru H.” Och den gamla gick fram till sin sekretär, ur hvilken hon framtog en liten bunt gulnade bref.

“Dessa bref har jag sagt min dotter, att hon skall gömma som relik, då jag är borta en gång. Se här vill ni se min fru, detta bref, undertecknad “l'anonyme”. Det gjorde mig mycket bekymrad, ty jag fick däri veta, att jag sårat honom, som skrivit det, och han var ju en af mig mycket vördad person.

Saken var den, att jag ville till konungen uttrycka min tacksamhet för hans gåfva samt framföra mina välgångsönskingar på det nya året, men själfva utanskriften på brevet var det, som härvid gjorde mig det största bryderiet.

Jag tvekade länge mellan de båda titlarne, den konungen antagit och den jag ansåg tillkomma honom, men slutade med att ingen utanskrift sätta på kuvertet, utan att i stället innesluta skrifvelsen i bref till mina föräldrar med den begäran, att de skulle framlägga den till konungen.

Se här är det, vill ni läsa det, min fru.”

“Min Fröken!”

Den första i denna månad, nyårsdagen, öfverlämnade Edra kära föräldrar till mig ett bref, undertecknad med Ert namn.

Ehuru det ej var försejt med någon utanskrift, anser jag det likväl vara ämnadt för mig, ty jag är ej okunnig om det intresse Ni hyser för min person.

I detta bref vill Ni uttrycka Edra välgångsönskingar vid årsskiftet; jag försäkrar att dessa hade haft ännu större värde för mig, om jag fått mottaga dem under min egen adress.

Ni säger, att vistelsen på Grandson mycket behagar Er, emedan Ni där uppför komedier; detta skulle däremot icke roa mig att äse, allra minst skulle jag finna något nöje i att bevista uppförandet af “Drottningen af Sverige”, ehuru jag icke ännu vet *hvilken* af de svenska drottningarna, som återges. Att se er förvandlad till prins eller prinsessa skulle icke heller roa mig.

Om — som Ni säger — Ni tror på mitt intresse för Er, så bör ni veta, att detta grundar sig på de känslor Edra kära föräldrar ingifva mig. Genom sina omsorger och genom sin tillgifvenhet hafva de bidragit att lindra bitterheten hos de förföljelser, för hvilka jag är utsatt.

Lagermans flytande putspomadada BONAMI.

Då jag är öfvertygad om Er dotterliga ömhet samt om Er önskan att uppfylla plikterna mot Edra dagars upphof, tager jag stor del i allt, som kan bereda Er lycka.

Mottag, min Fröken, uttryckandet af mitt hjärtas välgångsönskningar och af min tillgifvenhet.

“Den namnlöse“.

Min Fröken!

Jag har dröjt med att uttrycka min tacksamhet för det älskvärda bref, dateradt den 1 febr., hvilket Ni tillsände mig under mitt eget namn. Detta bref öfvertygar mig om, att Ni nu ihågkommer mig.

Ni anser Er ha brustit i convenance genom att ej adressera Ert förra bref till mig personligen och Ni ber mig tillgifva Er på grund af Er ungdom. Min Fröken, det är ej Er jag tillskrifver detta infall, det är Er lärarinna, som tillåt sig att skämta med mig... jag saknar, att Ni icke värdigats gifva mig några detaljer ur piecen kallad “Drottningen af Sverige“, i hvilken Ni utför prins Karls rol.

Man säger, att konsten är svår, men att kritiken är lätt, tillåt mig således att kritisera adressen på Ert förra bref.

Ni sätter där namnet “Hvita hästen“ i sådan förbindelse med mitt namn, att man skulle kunna tro honom vara min stridshäst; all jämförelse å sido!

Jag vill påpeka för Er, att mitt första bref till Eder bar adressen *Grandson*, mademoiselle Corne, det vill säga, att Ni vistas i Grandson hos nämnda person, liksom jag befinner mig i St. Gallen på “Hvita hästen“ hos Edra kära föräldrar.

Förlåt den uppriktighet, hvarmed jag yttrar mig, tillskrif den blott den tacksamhet jag är Er skyldig för det intresse Ni hyser för mig.

G. A. Gustafsson.“

I dessa två bref till en liten blyg flicka, — oerfaren om etikett samt framför allt ovan att i bref adressera sig till personer af hög samhällsställning — kunna vi återigen se de egenskaper, som voro brefskrifvarens olycka, och hvilka höllo på att blifva vårt fördärf. Dessa egenskaper voro en *ständig* tanke på egen värdighet. Man behöfver blott genomläsa dessa två obetydliga bref, och man skall fatta hvad afsättning ville säga för *denne* man, och man skall ana hvilka lidandets år han genomkämpade skild från makten.

Det skall kanske just därigenom göra godt att veta, det han under några år af denna tid blef ömfattad med verklig, osjälvisk värme.

Det var tyst i rummet, sedan brefven blifvit lästa; de båda därinne — den schweiziska värdinnan och den svenska gästen — voro lika upptagna af de minnen och tankar, som samtalet och läsandet af brefven väckt.

“Fru H.“ sade den äldre damen, i det hon visade på en akvarellmålning, “där är er konungs rum i Weisse Rössli, där dog han.“

Den tilltalade reste sig och gick fram till taflan. Å denna rumsinteriör syntes en säng med sparlakansomhången, möblerna voro i gustaviansk stil, och ett skrifbord stod där, dock utan de massor af papper, hvarmed man vet, att Gustaf IV Adolf plögade omgifva sig, då han ju ständigt var upptagen af att författa skrivelser af hvarjehanda slag till Europas olika makter.

I stället för papper såg man på skrifbordet några vaser fyllda med blommor.

På taflan tedde sig det hela helt inbjudande med sina gammaldags, vackert formade möbler och sina friska blommor i milda färger.

“Här äro flere minnen från samma tid,“ vi-

sade vidare husets fru, “se här stå vaser, som äro gåfvor från konungen till oss barn.“

Genom sin enkelhet stucko de verkligen af mot rummets vida dyrbarare föremål.

“Ja, ni vet ju,“ sade nästan urskuldande den gamla damen, liksom om hon anat att dessa billiga, smaklösa små pjäser, hvilka hon beredt en hedersplats i rummet, skulle förefalla hennes gäst vara allt annat än kungliga skänker, “ni vet ju, att er konung lefde mycket indraget i sin landsförvisning, och ni har väl hört, att han hade afstått nästan allt åt de sina?“

Fru H. svarade, att hon visste detta.

“Det badensiska hofvet och prinsen af Vasa, som kände konungens ringa tillgångar och visste, att de ej ens räckte till en vistelse i ett litet värdshus, sände regelbundna penningebelopp till min far; men härom fick konungen aldrig veta något.“

“Var han mycket ensam?“ frågade nu den svenska frun, återigen betraktande taflan, som återgaf Gustaf IV Adolfs rum.

“Ja alltid, utom med oss barn sällskapade han ej med någon; det var blott hans sekreterare, som kom till honom. Jo, en gång mottog han besök, det var af en främling, det hördes på talet, ty så talar ingen tyska här. Han djärfdes stiga in till konungen, och denne samtalade med honom en god stund; konungen var visst då sjuk, och kort därefter dog han.“

“Var ni närvarande då, fru Bott?“

“Nej, inte när han dog, men jag såg honom sedan i hans kista; han var balsamerad. Men jag var också med, då de förde honom härifrån.“

Ack, jag minns det så väl! Hvilken natt det var!

Hit hade kommit en kammarherre, sänd af prinsen af Vasa. Klockan åtta på kvällen skulle den döde föras bort för att begravas i Wien. Han var bisatt i kyrkogårdens grafkor. Men hur det var, det blef känt, att öfverste Gustafsson på Weisse Rössli var en fördrifven kung, och nu ville alla se honom. Folk strömmade till, och man kunde ej visa bort någon; klockan två på natten först kunde man bära ut den döde.

Han bars öfver kyrkogården emot grindarne, utanför hvilka hästarne väntade med vagnen.

Men just när kistan var till hälften ut genom kyrkogårdsgrindarna, sågo vi alla plötsligt ett ljus såsom en stor stjärna genomskära luften och som det syntes falla ned midt för kistan och slockna.

Jag har aldrig sedan sett något sådant. Man har sagt mig, att det var en meteor och jag har tänkt,“ sade den gamla, “att som en meteor var hans lif...“

Sedan erhöill min far ett bref från Wien. Vill ni läsa det, min fru, se här är det.“

Fru H. mottog och läste kammarherrns skrivelser, hvilken uttryckte i mycket artiga ordalag den tacksamhet, som prinsen af Vasa och hans systrar kände mot värdshusvärden Naef och dennes familj för alla de omsorger de samtliga skänkt deras höge herr fader.

Däri omtalas äfven, hurusom de till tecken på denna känsla förärade herr Naef “en silfverservis bestående af tolf kuverter“ samt att till unge herr Naef skulle sändas ett ur. — Men ännu en gång hade det höga herrskapet låtit höra af sig; det var då hertiginnan af Oldenburg, född prinsessa af Sverige, låtit fråga, om ej värdshusvärden på Weisse Rössli, herr Naef, ville tillåta sin dotter, mademoiselle Annette Naef, att taga anställning som sällskap åt prinsessan Amalia, hvilken då vistades hos sin syster, hertiginnan Cecilia af Oldenburg.

“Men af min anställning,“ sade fru Bott, “blef intet, den var min far emot. Jag stannade här i min födelsestad och gifte mig.“ Plötsligt kom det trötthet i den gamlas drag.

“Åh, dessa minnen angripa mig så,“ sade hon nästan upprörd, och då hennes gäst förskräckt reste sig, tillade hon: “Mycket tacksam känner jag mig öfver att ha fått tala så här vid någon af hans nation.“

Vid afskedet, som nu följde, fick den resande löfte om afskrift af de bref hon läst, och följande dag mottog hon dem genom ett bud. Det var den gamla, som själf gjort afskrifterna, och med dem följde en fotografi af Gustaf IV Adolf, tagen efter en miniatyrpastell, befintlig i fru Botts ägo.

FRU A. BOTT, F. NAEF.

Sedan har fru H. på anhållan fått sig tillsändt äfven ett porträtt af den älskvärda gamla dam, som beredde henne en så minnesrik stund i sitt hem i St. Gallen.

DAGMAR BERGSTRÖM.

STUDIE I KOL AF ERNST NORLIND.

Ute hos Ernst Norlind.

Skiss af Nils Wilhelm Lundh.

PÅ LUNDAUTSTÄLLNINGENS konstafdelning är den skånske konstnären Ernst Norlind, näst *Fjæstad*, den mest uppmärksammade. Vi tro därför att det skall intressera vår publik att se några af hans representativa verk i reproduktion och på samma gång återfinna något af hans taflors mjuka färgackord i den Skånestämning i ord, som en af det sydsvenska landskapets unga diktare fogat som text till bilderna af konstverken och deras skapare.

VÅREN stiger öfver slätten, och den gråa morgonen susar kring pilevallarna, som stråla ut från Borgebys mäktiga dunge, där en plötslig regnskur tyckes höja kronorna på höga, sviktande stammar och strängar ända upp till det gråa och jagande. Skuren glider bort, långt, långt öfver markerna, löses upp till dunster, som packas allt tätare, och nordväst, som länge varit i faggorna, blåser upp och famnar kring vidden. Töckenmassorna vältra fram, och pilarna förstoras, tyckas fly med sina bördor, kompani efter kompani. Och vråken, som hungrig slokat på den yttersta knotiga stubben, lyfter och lyfter och jagar bort, solnedgången strimmar genom töcken för ett ögonblick och kastar hans skugga bort mot dunstväggen, där vingarna breda sig jättestora och sväfva mot Borgeby, skrämna upp alla råkorna där, så att det blir ett larmande oväsen och skrämself i hvar

LUZERN

Förnäm vistelseort under sommaren.
G:D HOTEL NATIONAL
Härligaste läge vid Vierwaldstättersjön. Rum från 4 kr. Ill. prospekt gratis.

vrå. Och så sjunker kvällen i dis, och nordan sveper sakta.

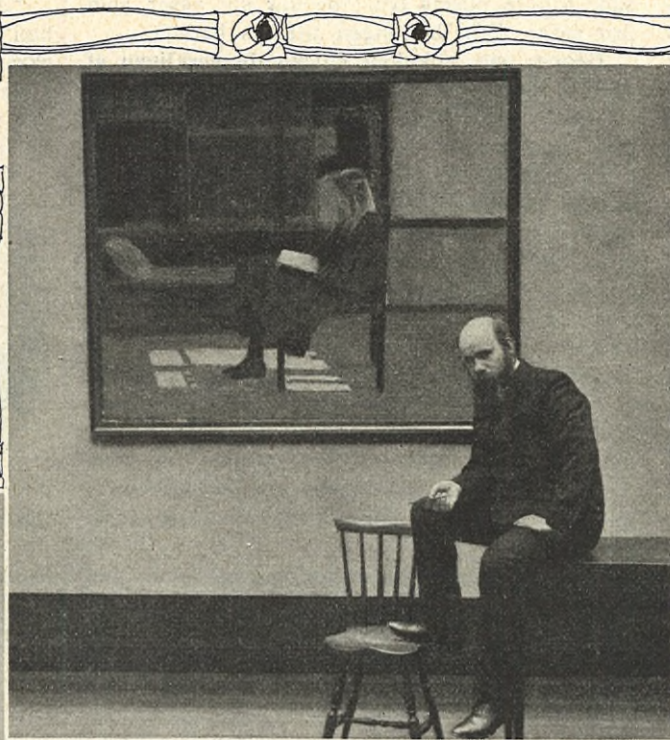
Natten myllrar af ljud och varsel, intet ljus bryter igenom, ingen kontur kan rinna ut och gifva stöd, allt är nebulosa. Men i de iskalla kårarna tickar det och tickar som tusen små urverk, och redan vid den första aningen om morgon stiger ett skyggt och hoppfullt litet kvitter från närmaste gren.

Så stiger åter dagen i grått och utan sol, men landet lyser frosthvitt, dungen strålar ut mot slätten med

i nästa ögonblick kastas geväret upp och båda skotten brinna af.

Skuggan växer, slår och slår i töcknet, vill bort öfver markerna. Norlind efter. Det lyser nu, sjunker hvitare än dimman. Han griper det, tager det i famnen, *en svan*, som slår med vingarna och kastar hufvudet fram. Så blöder den stilla, faller sin vinge ned. En klar och stigande klockton och hufvudet sjunker.

Norlind har den i famnen och glömmar allt annat — docenten har blifvit långt efter i dimman. Norlind

ERNST NORLIND I SIN ATELJÉ. STORKAR. MÅLNING I OLJA AF ERNST NORLIND.

sina pilevallar, och det är som idel hvita blommor på grenarna. marsvåren, som drömmar vaken. Men det gråter redan i de yttersta träden, pärlar och lackar sakta och det blir mörkt igen, dimma och ångest mot kvällningen.

Så går han öfver åkrarna, vår vän, och har geväret framför sig, fingern på trycket. Foten trampar något tung, men det bär öfver nyplöjda marker, där inga stigar leda. Det bär öfver diken och vallar, och dimman sveper kring och skymmer, men ljuden stiga, bäras fram till den lyssnande och blifva till syner, som lefva och vandlas om. Fingern hvilar på trycket, och det gäller att gripa ett ögonblick.

Norlind är inte ensam. Strax efter honom larfvar en liten man, som pratar och sätter galoscherna fast och tycker att färden blir alltför odräglig. Norlind har fyrat af ett par skott på måfå och bara för att höra knallens detonationer i dimman, och nu börjar docenten blifva riktigt ond under väntan på nästa knall. Men Norlind går länge tyst.

Det är stenåldersmark, som de vandra öfver, och stundom finner docenten en pil- eller spjutspets, ser slutligen endast pil- och spjutspetsar och plockar fickorna fulla af stenflisor. Han börjar förlåta Norlind, som bara spejar i dimman.

— Om bara denna här eviga dimman ville lyfta! — ropar docenten.

— Tyst bara! — hviskar Norlind tillbaka. — Kan du inte höra sträcken? Lyfter dimman nu, så flyger inte en vinge öfver oss.

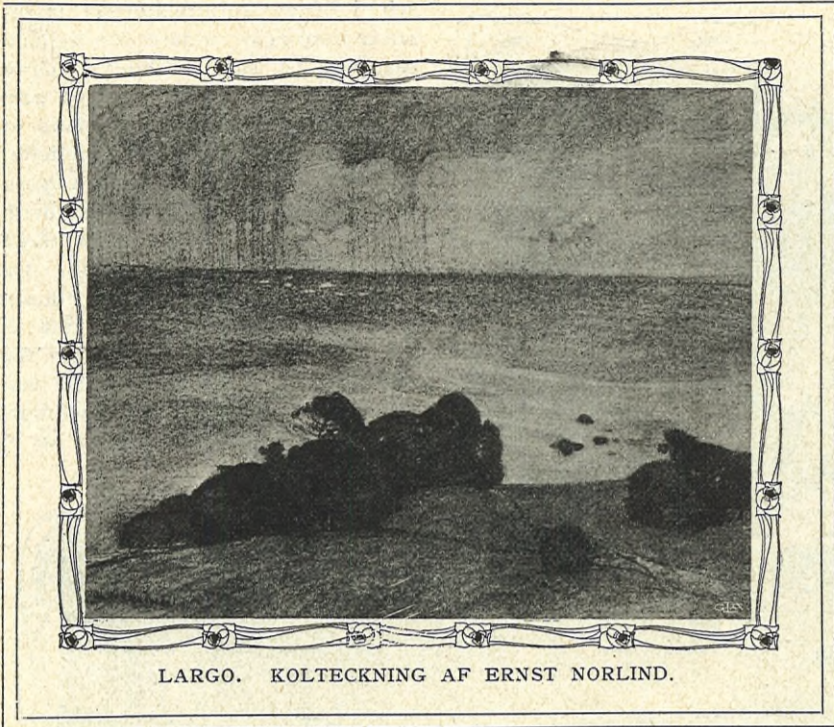
— Nå, ja, — muttrar docenten och skramlar med stenskärfvorna, — när vi ändå ingenting se. Landskapet i all ära, men — — —

— Man kan höra det. Och hvarje kontur kan då blifva en sträng ur det osynliga. Men tyst, för tusan! hör du inte?

— Vällingklockan på Borgeby långt borta. Sanerligen är jag inte hungrig!

Norlind är redan långt före. Där stiger en skugga öfver honom, ännu en, två, tre — — —

springer som ett troll öfver diken och vallar, klarar till och med den taggiga stängselträden. Dungen susar kring Borgeby, råkorna flyga upp och skräna, men hvem tänker på råkor, när man har en svan i famnen? In genom rummen och salarna bär det, öfver trappor och svalens brygga och så dörren i lås efter. Där ligger nu svanen midt på golvet, och Norlind sitter och nickar och rifver sig i skägget. Rundt om i kammaren hänga hans taflo, och dystra ansikten träda ut ur sina ramar och hviska i örat på honom. Tunga moln, som spöka bakom pilträd och vallar, glida allt närmare, och där sitter en vråk på grenen och glor envist och rufvande och tänker visst taga bytet ifrån honom. Ja, hur främmande, rent fiendliga ha de inte i ett slag blifvit för honom, dessa dukar, nu då sångsvanen ligger för hans fötter. Han vill bort från dem, långtar, längtar efter något nytt att gripa och lefvandegöra och låta det stiga högre än de skymmande molnen. Han längtar bort från slättens mars-

LARGO. KOLTECKNING AF ERNST NORLIND.

vår bort till fjällsjöars och tundrors ensamhet. Och i det tysta skall så våren stiga därhemma, med blom och frukt för att vid återseendet kunna gifva allt i ett ögonblick.

Ja, han känner, att detta inte endast är en vårdroms glans ur töcken och frostnatt, det växer som vita blommor, det stiger som toner, och han griper efter fiolen och spelar för alla de mörka, töckensvepta markerna, som hägra rundt om — det börjar lefva där, det blommor och flyger, och pilträdet, som huggits och står som en knuten näfve, vajar med guld-gula fransar — vråken flyger i stora kretsar.

Det knarrar ute i trappan, och han lägger hastigt undan fiolen. Nå, det är väl bara docenten, som blifvit borta i dimman, och nu kommit efter.

Norlind reser sig och ser sig skyggt omkring. Rundt om på väggarna är det åter marsvår, hopkrupna och grubblande djur. Han ler åt dem alla. Vänta bara till sångsvanen kommit upp!

På bordet ligger en afskrift af docentens anmälan, som skall inflyta i Middagsposten. Han tager manuskriptet, skrynklar det samman, lyfter sakta svanen upp och torkar bort blodet.

Det knackar nu på dörren.

— Hör du, Norlind, — säger docenten därute. — Du fick visst flugan, du!

— Jo, du, jag fick den!

— Öppna ett slag.

— Nej, jag vill vara ensam nu.

— Jag förstår inte, hvad du menar med allt detta! Att gå där och skjuta på målfå i örat på mig. Obehagliga försök att hypnotisera.

— Ja, du får förlåta!

— Det gör jag visst. Men nu måste jag resa. Jag skall sända dig ett exemplar af Middagsposten.

— Tack, jag har ju afskrift af manuskriptet. Vänta, jag kommer strax.

Och Norlind skrynklar samman den blodiga papperstrasan och kastar bort i vrån.

Årade kvartals- och halfårsprenumeranter

torde i god tid förnya prenumerationen på det att intet afbrott i tidningens regelbundna expedition må uppstå.

Från vårt nationella panteon.

En vandring genom Nordiska museet.

I TANKE att i vår mån bidra till att göra Nordiska museets skatter kända utöfver landet och bidra till att rofästa dess betydelsefulla kulturgärning i folkmedvetandet, ha vi för de närmast följande numren planerat en text- och bildserie från detta vårt nyaste museum.

INTENDENTEN P. G. WISTRAND.

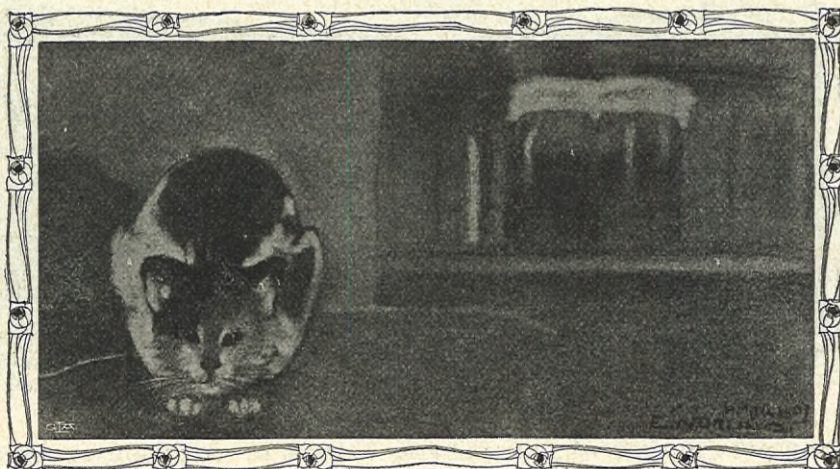
Vi göra i dag början med en skildring från allmogefdelningen, skriven af intendenten för densamma P. G. Wistrand, författaren till det intressanta verket "Svenska folkdräkter". Förutom de till denna artikel hörande bilderna ha vi äfven, såsom prof på museets konstnärliga utsmyckning, som sysselsatt ett flertal af våra främsta artister, velat visa två af hufvudportalens sex reliefer. Dessa reliefer, som till skapare ha bildhuggaren Carl J. Eldh, föreställa bilder ur vårt folks lif och äro försedda med karaktäristiska kärnspråk af August Strindberg. Vi skola i de följande numren meddela de öfriga relieferna.

I.

Bilder från Nordiska museets allmogefdelning.

VID ETT BESÖK i Nordiska museets ståtliga byggnad inträder man först i bottenvåningen, som upptages dels af en kolossal

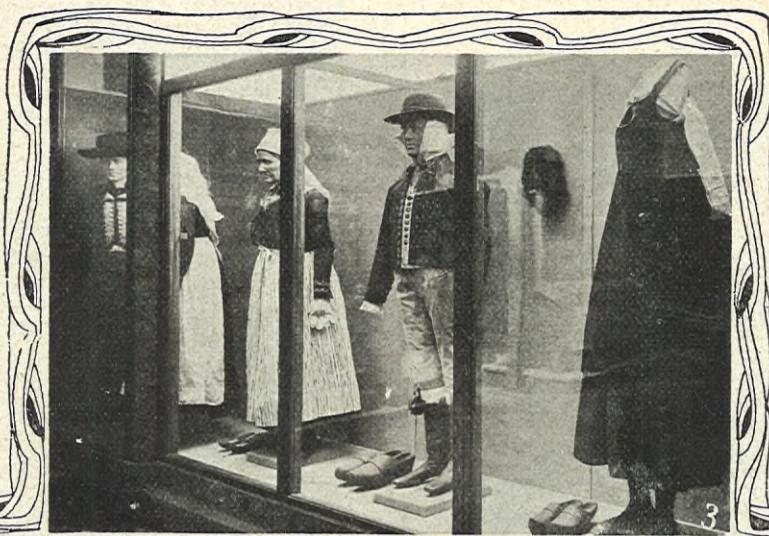
KATTEN. KOLTECKNING AF ERNST NORLIND.

midthall, sannolikt den största i hela norra Europa, dels af 28 sidohallar, i hvilka södra och mellersta Sveriges allmogekultur från forna dagar är företrädd, d. v. s. en stor del af museets allmogefdelning. Denna afdelning i sin helhet utgör på grund af sitt rent folkliga innehåll och sin rikedom på föremål museets hufvudafdelning och torde i sitt slag vara utan motstycke i världen. Huru många tiotusental nummer den innehåller kunna vi ej ens tillnärmelsevis säga, men den fyller sammanlagdt 38 visningssalar, har räckt till för flere specialsamlingar och ändock återstå tusentals föremål, som ej kunnat medtagas i den för den stora allmänheten afsedda utställningen. Dessa tills vidare magasinerade saker skola så småningom ordnas i typologiska serier och komma utan all fråga att blifva en rik källa för ingående studier af vår äldre svenska odling.

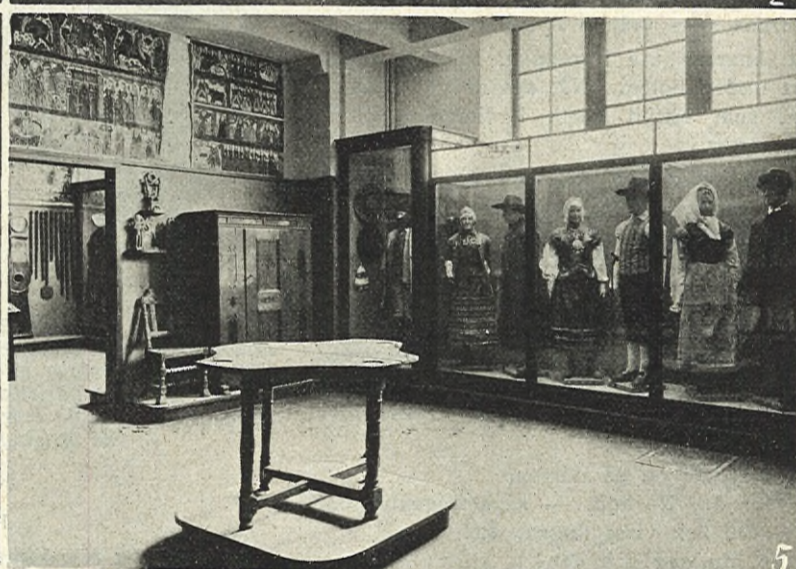
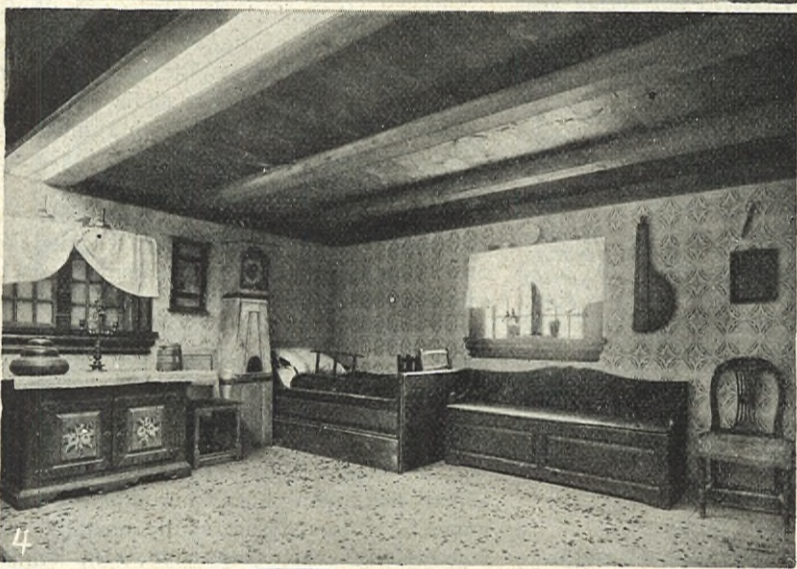
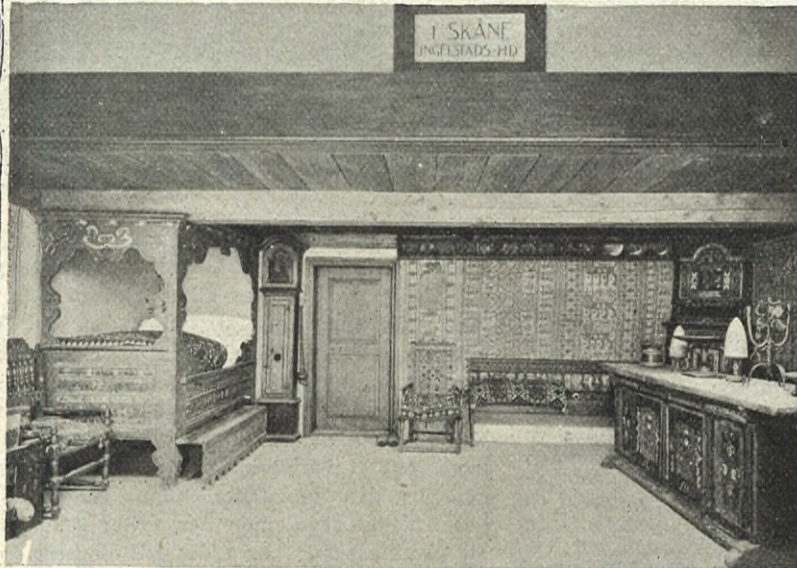
I detta sammanhang må nämnas, att museets ordnande i de stora hufvuddragen skett såsom dr Hazelius tänkt sig detsamma. Vi vilja särskildt påpeka att äfven uppställningen af typologiska serier ingick i hans planer. Många gång, då anmärkningarna mot museets "dubletter" blefvo för närgångna, påvisade han huru viktigt ett rikt material af samhöriga föremål, om det ordnades systematiskt, kunde blifva vid lösningen af typologiska spörsmål, och ej sällan fick man höra, huru han i det nya museet, i dess tjänst skulle anställa "en hel stab af unga vetenskapsmän", som kunde taga hand om och bearbeta just specialutställningarna.

Strax till höger om stora vestibulen möter man efter inträdet i hallen en gammal bekant från museets forna utställningar i Södra paviljongen, Drottninggatan 71 a, eller den s. k. "Ingelstadsstugan" (bild 1). Den återgifver ett skänkt bondhem i feststass vid mitten af 1800-talet. I förgrunden till vänster står *gåsabunken* eller *stacklabunken*, där gåsen kläckte sina ägg, och till hvilken plats strykare och äfven vallackare hänvisades, de senare ansedda som orena, hvarför ett försök af dem att stiga fram i stugan under första eller andra takbjälken ovilkorligen renderade dem ett kok stryk och risken att blifva utkastade. Af stugans öfriga möblering må äfven anmärkas den ståtliga sängen,

vidare *gallbänken* längst fram och det bastanta bordet med sina gilleskäril och märkliga smörtoppar. I tre närliggande rum inrymmas skånska allmogemöbler, bland hvilka vi särskildt påpeka en snidad eksäng (bild 2), som genom sin medeltidsartade hållning tillhör museets märkligare allmogesaker; vidare prof på skånsk textilslöjd m. m. samt ett stort antal folkdräkter, den säregna sorgdräkten från Ingelstads härad (bild 3). Då denna säkerligen är okänd för det stora iltetalet af våra läsare, må följande anföras om densamma. När en änka bar sorg, satte hon

och i öfrigt kulturhistoriskt intressanta samlingar; vidare den halländska (bild 6), som särskildt utmärker sig genom sina vackra prof på gammal, folklig keramik, däribland ett större fat från 1690 med reliefbilder, och sina ståtliga väfda väggbonader, samt slutligen en västgötainteriör (bild 7) från Marks härad, den egentliga "knallebygden". Om innevånarna i denna landsdel omtalar redan Olaus Magnus (1555), att de till större delen lefde på sin tillverkning af svarfkäril och att man bland dem träffade i svarfningskonsten mer förfarna mästare än på

en ärmlös lifkjortel öfver hufvudet, så att halsöppningen omslöt den midt på hjässan uppstående delen af klutan, de åt sidorna utskjutande klutbanden gingo genom armhålen och ansiktet presenterade sig genom ringningen vi bröstet.

Bild 4 återgifver ett småländskt storbondehem, sådant detta vanligen tedde sig i Södra Vedbo och Östra härad ännu för en 40 år sedan. Väggarna i detsamma äro klädda med handmålade tapeter, så kallad "snällmålning", från 1820-talet. Närmast denna interiör följer smålandsutställningen rik på dräkter (bild 5)

alla andra ställen i Norden. Uppgiften är märklig, emedan den visar att "skållknallarna" och deras hemslöjd hafva urgamla anor i Sverige.

Fortsätta vi vår vandring i hallen förbi Gustaf Vasas kolossala staty träffa vi på högra sidan längst fram en så kallad "herrstuga" från Hälsingland (bild 12) och midt emot denna en "nystuga" från Valbo i Gästrikland (bild 11). Både herrstugan och nystugan äro prydda med karaktäristiska målningar och voro på sin tid ett slags festsal. Där trädtes bröllopsdansen, där döptes den nyfödde, där hade ungdomen

FRÅN NORDISKA MUSEET PÅ LEJONSLÄTTEN. SERIE II. ALLMOGEAFDELNINGEN.
1. Stuginteriör från Ingelstads härad, Skåne. 2. Från Skåneutställningen. 3. Dräktbilder från Skåneutställningen. 4. Stuginteriör från Södra Vedbo härad, Småland. 5. Från Småländska samlingarna. 6. Från Halländska samlingen. Foto för Idun af A. Blomberg.

sina julgillen och där stod den aflidnes stofthydda utställd, innan hon utfördes från hemgården. Valbostugan, som till tak och väggar målades 1783 af mästarna Hans och Johan Wikström, skänktes 1901 till museets samlingar af Söderfors bolag genom brukspatron P. G. Tamm. Närgränsande 5 rum fyllas af samlingarna från Södermanland, Närke och Västmanland (bild 8 och 9) samt Dalarna, bland hvilka de sistnämnda på grund så väl af sin rikedom som sina många uråldriga drag intaga hedersplatsen i museets utställningar.

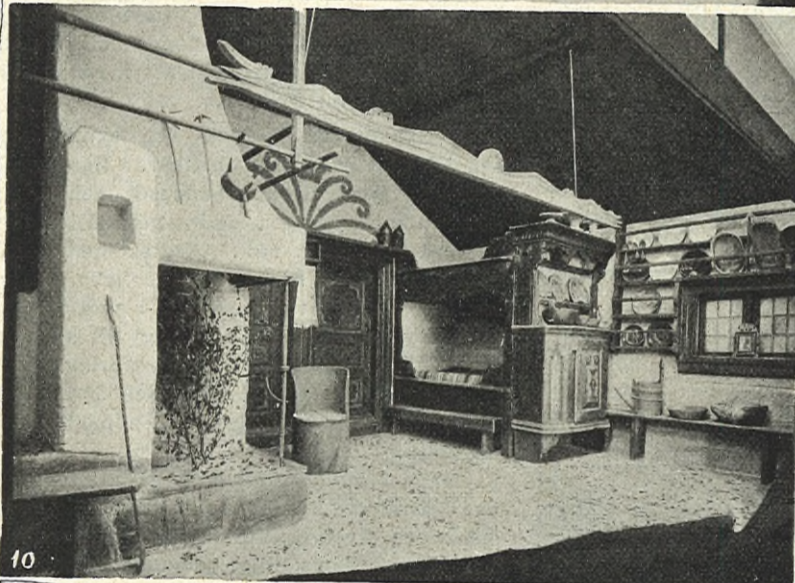
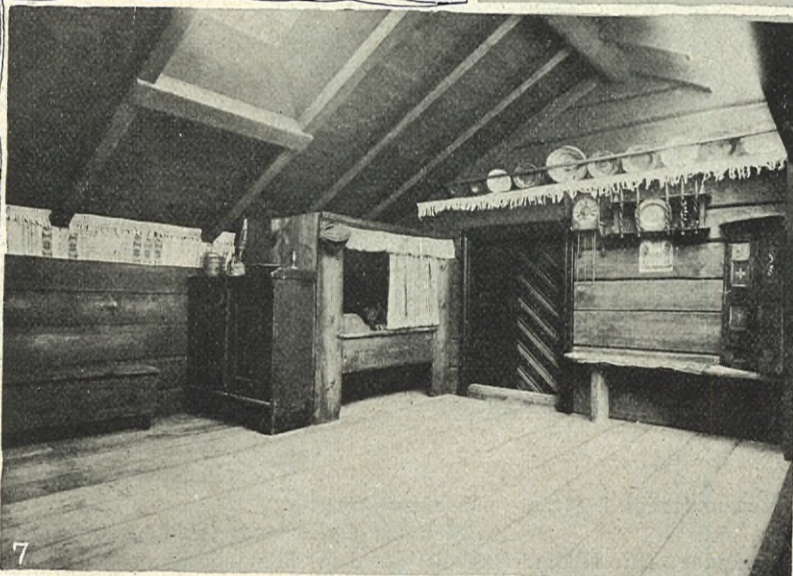
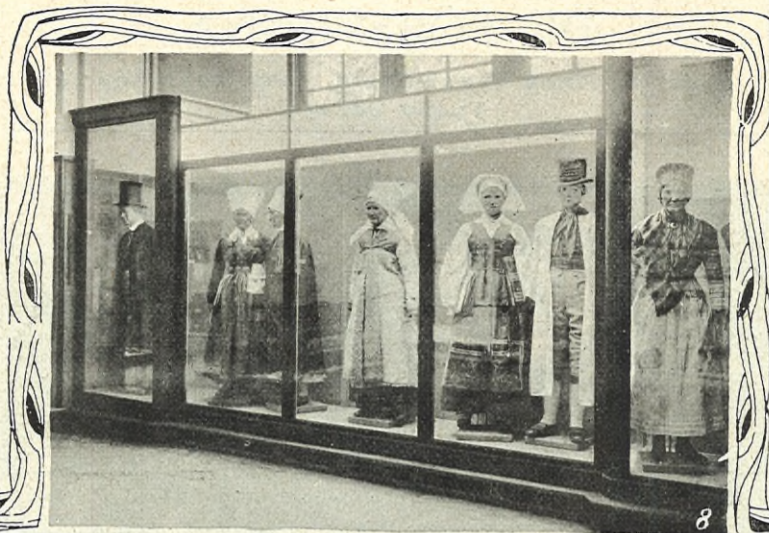
Till våra läsare.

MIDSOMMARHELGEN har föranledt oss att åtskilligt utvidga veckans Idunnummer i afseende på text och illustrationer, något som vi hoppas att våra läsare skola hälsa med tillfredsställelse, då de under helgdagarna vilja förströ sig med underhållande läsning.

I detta sammanhang tillåta vi oss erinra ärade

halfårs- och kvartalsprenumeranter

om att nu utan dröjsmål förnya prenumerationen för det senare halfåret, till undvikande af afbrott i tidningens regelbundna expedition. Det är så mycket nödvändi-

Synnerligen märklig är den dalainteriör (bild 10), som under sommaren 1903 anträffades i Lima på gränsen till Transtrand i Västerdalarna och strax därpå genom köp förvärfvades för museets utställningar. Denna interiör är en bland samlingarnas mest framstående sevärdheter och fullständiga i många detaljer vårt vetande om det svenska folkets bostäder.

Glöm ej att fästa tuberkulosmärken på alla Edra försändelser!

gare att prenumerationen nu verkställs, som *alla* våra prenumreranter *gratis* erhålla det verkligt praktfulla

Iduns julnummer 1907,

hvarmed tidningen högtidlighåller sin 20:de årgång.

Detta julnummer utgöres af konstnären Carl Larssons förnämsta standardverk, den storslagna serien bilder ur den svenska kvinnans lif alltifrån äldsta dagar intill nuvarande tid, hvarmed han för en del år sedan smyckade nya elementarläroverket för flickor i Göteborg. Detsamma kommer att bestå af 10 stora konstblad i färger, förstklassigt utförda och med text af konstnärens eleganta lekande penna. Ensamt detta arbete motsvarar i värde hela prenumerationssumman.

FRÅN NORDISKA MUSEET PÅ LEJONSLÄTTEN. SERIE II. ALLMOGEAFDELNINGEN. 7. Stuginteriör från Marks härad, Västergötland. 8. Dräktbilder från Södermanlandsutställningen. 9. Utställning af föremål från Närke och Västmanland. 10. Stuginteriör från Lima socken, Dalarna. 11. Nystuga från Valbo socken, Gästrikland. 12. Herrstuga från Delsbo, Helsingland. A. Blomberg foto.

TILL HÖGSOMMAREN hör sommarskildringar, ljusa och lätta i tonen, att läsas i hängmattorna ute på landet. Den kända författarinnan, hvars talrika noveller

DE FÖRSVUNNA.

Skiss af Anna Wahlenberg, med teckningar af Tycho Ödberg.

tillhöra vår litteraturs reella och pjunkfria alster, bju'er här på en äkta sommarhistoria. Som slutvinjett meddela vi en bild af henne själf efter fotografi af Julius Grape, Stockholm.

MIDDAGEN VAR ÖFVER och man satt på verandan och diskuterade hvad man skulle taga sig till under den vackra, varma sommareftermiddagen.

Kapten Gyllenstedt ville segla. Han hade en prätigt segelbåt nere vid den lilla insjön, och det blåste en alldeles lagom segelvind för ett lustparti med damer. Men damerna voro obestlutsamma. Fru Gyllenstedt ville helst föra sin gäst, fru Hjälms, upp till utsiktsberget.

I fjorton dar hade redan fru Hjälms och hennes tioårige son Lars gästade herrgården och ännu hade de inte varit däruppe. Det var en svår försummelse. Här liksom i alla andra trakter ägde man ett utsiktsberg, från hvilket utsikten var härligare än från något annat berg i hela riket, och en främling brukade inte få sitta i ro två dagar, förrän han släpades dit. Således var det verkligen på tiden att det gjordes allvar af promenaden. Och Gertrud och Gunhild, husets unga döttrar, förordade den äfven varmt.

Men fru Hjälms själf tyckte att hon satt bra där hon satt på den svala, skuggiga verandan, och det drog så långt ut på diskussionen. Att Lars och hans jämnårige vän Gusten, sonen i huset, fingo lof att gå ned till den långgrundna sjöstranden och leka så länge med sina båtar och hamnanläggningar. Man skulle lätt kunna ropa dem, då beslutet blifvit fattadt.

Efter nära en timme blef också saken afgjord, och det var kapten Gyllenstedt och sommarhettan, som segrade. Man skulle segla.

Således var det icke nödvändigt att ropa gossarne. Man träffade dem ju nere vid sjön. Och sedan utrustningen för färden var gjord, begaf sig det lilla sällskapet till bryggan.

Väl där såg man sig dock förgäfvos omkring. Inga gossar kunde upptäckas i närheten.

Man ropade. Man skrek.

Nej, intet ljud till svar i den fridfulla söndagsstillheten.

— Kanske de har gömt sig i badhuset för att skrämra oss, sade Gunhild.

Det var inte omöjligt. De unga herrarne hade starka böjelser för att hitta på odygd. Kanske skulle de snart rusa fram som riktiga rövare.

Gunhild och Gertrud gingo ut på gångbron, som ledde till badhuset. De knackade på badhusdörren.

Intet svar.

De vred på låset och dörren gick upp, Ingen hake hade blifvit pålagd innanför. Flickorna stego in och de utanför stående vändade tåligt. Man kunde ju förstå, att Gertrud och Gunhild sökte efter de försvunna under sätana, bakom de upphängda badlakanen och ute i bassängen.

Till sist kommo emellertid flickorna ensamma

MIDDAGEN VAR ÖFVER OCH MAN SATT PÅ VERANDAN.

tillbaka, och det låg något underligt i deras ansiktsuttryck.

— Var de inte där? frågade fru Hjälms.

— Nej, men deras kläder ligger därinne, sade Gertrud.

På en gång smög det sig en obestämd oro öfver föräldrarna, och de skyndade allesamman in i badhuset för att öfvertyga sig om att uppgiften om kläderna var riktig.

Och verkligen. Där lågo de två blusarna, de fyra strumporna, de fyra skorna och en mössa. Men byxorna och skjortorna syntes inte till. Alltså kunde ägarnes mening icke ha varit att bada.

— Åh, de har nog gömt sig någonstans i alla fall — sade fru Gyllenstedt, som hade

och skjortärmarna.

Men fru Gyllenstedt lyckades inte få se en skymt af dem hon sökte, och kaptenen och hans döttrar, som klevo ned i båtarna, från hvilka man kunde se in under hela badhuset, öfvertygade sig snart om att ingen mänsklig varelse uppehöll sig där.

Teorien om ett gömsel- och skränningsförsök började bli något ohållbar. Buskarna vid stranden voro liksom badhuset och bron genomletade och några andra gömställen funnos icke på rätt långt håll. Men skälmstycket, om här förelåg ett sådant, kunde icke vara planlagt i förväg, ty ynglingarne visste ju icke om, att man skulle komma ner till sjön.

Fru Hjälms gick nervöst omkring och försökte behärska sin ängslan, och äfven hos de andra steg tanken upp på en möjlig olycks-händelse.

Längs stranden höll man på att bygga den nya järnvägen, som redan var färdig åt norra sidan och äfven ett litet stycke söder om badhuset. Men sedan vidtogo arbetena på banken och pålningen i en sträcka vattensjuk mark. Här brukade Lars och Gusten allt som oftast hålla till och se på, hur grusvagnarna kommo och stjälpde af sitt innehåll. Men nu var det söndag. Arbetet stod stilla, och det fanns följaktligen ingenting att se på.

Det kunde ju likväl hända att de lockats dit af en eller annan anledning.

Kaptenen och flickorna vandrade framåt banan, undersökte noga alla gropar och stenrös och letade efter färskas fotspår i sumpmarken invid pålningsarbetena. Ingen ledtråd stod dock att upptäcka och ett par drängar, som gingo och spatserade på gångstigen öfver ängen, svarade på tillfrågan att de inte sett skymten af några gossar, fastän de vandrat omkring i närheten ungefär en halftimme.

Emellertid hjälpte nu drängarna till att söka. Man genomströfvade ropande de närbelägna skogsdungarna och vände slutligen med oförrättadt ärende tillbaka till badhuset. Där gick fru Hjälms af och an på stranden under växande ångest, medan fru Gyllenstedt tagit upp kika-

“DÄR KOMMER DE! DÄR KOMMER DE!”

en lugn och sangvinisk natur.

Och hon började titta mellan stolparna, som uppburo badhuset. Vattnet var grundt, och därnere under badhusgolvet brukade de båda ungdomarne med förkärlek uppehålla sig för att leta efter kräftor, som ofta kilade in sig mellan stenarna på botten. Kanske hade de just varit upptagna af denna intressanta sport, men vid åsynen af de ankommande fått det infallet att leka kurra gömma med dem. Det var helt naturligt, att de i och för kräftfisket lagt af sig blusar, strumpor och skor, under det de mycket väl kunde behålla på skjortorna och byxorna, om de blott kaflade upp byxorna

ren ur segelbåtsskuffen och spanade rundt hela den lilla sjön för att se, om de försvunna befunno sig i någon båt. Herrgårdens alla båtar lågo ordentligt bundna vid sina pålar, men någon främmande hade ju möjligtvis kunnat komma förbi och tagit gossarne med sig, menade hon.

— Ack, inte kan de ha gifvit sig ut någonstans, halfnakna som de voro, suckade fru Hjälms.

Fru Gyllenstedt fortsatte dock att spana. Men till sist måste hon uppge sitt hopp. I de båtar, som syntes på sjön, funnos endast fullvuxet folk.

— Kanske de blifvit bortröfvade, — framkastade fru Hjälms förtviflad, vändande sig till kaptenen.

Denne kunde inte låta bli att dra på munnen, ehuru han själf började finna saken både gåtfull och allvarsam.

— Af hvem då? frågade han.

— Ett zigenarband.

— Tio års pojkar! De skulle nog blifvit litet besvärliga för zigenareherrsskapet. Och för öfrigt har man i mannaminne inte sett till några zigenare här på trakten.

Nu var i alla fall en halftimme gången sedan man kom ner till stranden, och hur länge de bägge gossarne varit borta innan dess kunde man inte veta. Det var ju något besynnerligt i att företaga en så långvarig expedition i blotta skjortan och knäbyxorna, helst som de voro förbjudna att gå barfota på grund af trakten rikedom på huggormar. Icke ett spår, icke en skymt hade man sett af barnen. De voro verkligen såsom uppslukade af jorden.

Ångesten pressade ihop fru Hjälms bröst, och plötsligt fattades hon af en tanke, som hon i förskrämda och afbrutna ordalag meddelade de andra.

Lars hade nyligen lärt sig simma, men Gusten var endast nybörjare i konsten. Kanske hade de varit rätt långt ute i vattnet under sitt letande efter kräftor. Kanske hade Gusten halkat och fallit och Lars försökt rädda honom, men själf dragits ner. Borde man inte ro ut med en båt...? staka...?

Kaptenen drog ihop ögonbrynen, och hans fru fick ett bekymradt drag öfver sitt vanligtvis så glada ansikte. Fru Hjälms hade uttalat samma gissning, som föresväfvat dem själfva, men som de icke velat ge uttryck, hvar och en fruktande att onödigtvis skrämna de andra.

Nu, då ordet var sagdt, följde likväl handling på tanke. Kaptenen och drängarne stego i båtarna, drefvo dem ut några meter från stranden och började staka med årorna. Man kunde ju göra det, om inte för annat, så för att förvissa sig om gissningarnas grundlöshet.

Och lyckligtvis fan man heller inte hvad man darrade för att finna. En god del af viken genomsöktes, men förgäfvades.

— Det är nog strömdrag åt botten — sade en af drängarna, — och det kan allt dra med sig ut i sjön hvad det än vara månne.

Kaptenen satte ögonen i karlen, som om han velat genomborra honom, torkade sin panna, som blifvit kallsvettig af det hemska arbetet, och såg bortåt de bägge mödrarna för att utforska, om de hört yttrandet eller ej. Och det måste de ha gjort, ty de stodo där på stranden med skräck målad i sina bleka ansikten.

Då ljud plötsligt ett samfällt rop från de båda flickorna, som gått något längre upp på stranden:

— Där kommer de! Där kommer de!

— Hvar? Hvar?

De två mödrarna störtade sig fram i den riktning, dit Gertrud och Gunhild pekade. Och kaptenen, som med ett par kraftiga årtag fått sin båt intill bron, sprang upp på den och i land.

Ja, där kommo de mycket riktigt. Klammrande sig fast på en dressin bredvid förmanen vid järnvägsarbetet ilade de framåt den färdiga järnvägssträckan, glada och stolta som ett par utöfvare af en ärofull bedrift och med de nakna benen och halsarna lysande i solen. Gusten svängde med mössan, och Lars, som inte hade någon mössa att svänga med, viftade med banuppsyningsmannens rockskört, och bägge skreko "hurra" så att det rungade i bergen.

— Vi har varit till Sällby — ropade Gusten, då de voro nära framme.

— Tjugo kilometer! Tio kilometer fram och tio kilometer tillbaka på en timme, — skrek Lars.

Dressinen stannade. Gossarna hoppade af, nickade åt förmanen, som strax fortsatte sin väg, och började att i munnarna på hvarann ramsa upp historien om sitt äfventyr.

Medan de letade efter kräftor hade de fått se förmanen komma farande söderifrån, och som de voro gamla bekanta med honom, hade de ropat och bedt att få följa med. Men han hade ett brådskande ärende till Sällby och kunde inte vänta, medan de klädde sig, hvarför de förstas satte sig upp som de voro. Och väldigt lifvadt hade de haft, och många bekanta hade de träffat.

Men nu fick Lars se, att hans mor stod med armen om ett träd och snyftade och grät. Nervspänningen måste ha sitt utbrott.

— Hvad är det med mamma? ropade han och sprang fram till henne.

Hon flyttade sin arm från trädstammen och lade den i stället om hans hals, men grät som förut.

— Söta lilla mamma, hvad är det som har hänt? — frågade Lars hjärtängsligt. — Är du ledsen? Är du sjuk?

Men han fick inte något svar. Hans mor kunde inte tala för snyftningar.

Då satte han upp ett par förskräckta, spörjande ögon mot de andra.

— Hvad är det med mamma? Har det hänt något tråkigt?

— Jo, den är god! Han frågar hvad som hänt — sade kaptenen med ett bredt löje under mustascherna.

Och hvart Lars tittade såg han ansikten le emot sig. Man kunde ju inte annat än

le. Han hade nyss beredt sin mor kanske den ångestfullaste timmen i hennes lif. Och så frågade han hvad som hänt.

Men Lars såg sig fortfarande omkring och förstod ännu ingenting. Han hade inte en aning om hvad det kunde ha hänt för märkvärdigt.

Ty att åka tjugo kilometer på dressin så godt som i bara skjortan fann han vara något så naturligt, att det inte ens föll honom in att den saken kunde ha något att göra med hans mors upprörda sinnestillstånd.

Och Gusten stirrade också på de andra. Båda två förstodo de, att någonting hade hänt, men hvad det var som hade hänt kunde ingen af dem begripa.

FRU ANNA KJERRMAN,
F. WAHLENBERG.

Ett uppslag på ungdoms- rörelsens område.

I SIN UPPSATS om ungdomsrörelsen, införd i tvänne vårnummer af Idun, yttrar fröken M. L. Gagner följande tankvärda ord: "Det är ingalunda blott i Stockholm och våra andra städer någonting behöfver göras för att samla ungdom af olika samhällsklasser till förädlade nöjen, behof i den vägen finnes minst i lika hög grad på vår svenska landsbygd."

På många håll i vårt land har denna uppfattning vuxit sig så stark, att den kommit "from sounds to things". Så t. ex. har i Västergötland vuxit upp en kulturell ungdomsrörelse, som sen några år tillbaka står som ett vackert och löftesrikt faktum. Den utgår från Excelsiorförbundet. Detta förbund ser i *nationalkarakterens förädling* villkoret för fosterlandets lycka och bestånd: som symbol för denna lycka har den valt fyrväpplingen.

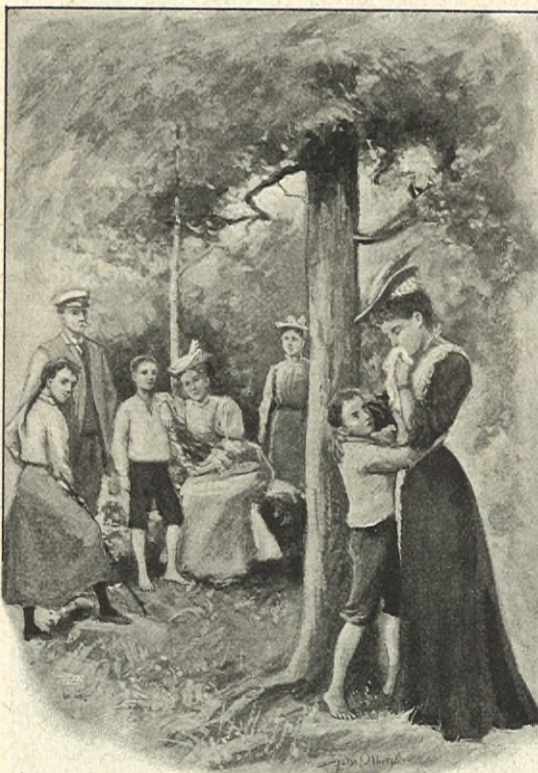
Förbundet ledes af en centralstyrelse, men dess olika lokalafdelningar anordna sin verksamhet med stor frihet. Man är lika litet rädd för frihet som för disciplin. Dess sträfvan är: "allt genom ungdomen" liksom "allt genom folket."

Visserligen utestängas icke de till åren komna, men för att gå med i förbundets verksamhet är det nödvändigt att vara till sinnet ung. Inga vuxna, som äro förvuxna, trifvas där. Ungdomsfriskhet, ungdomshåg, ungdomsentusiasm skola vara de bärande krafterna.

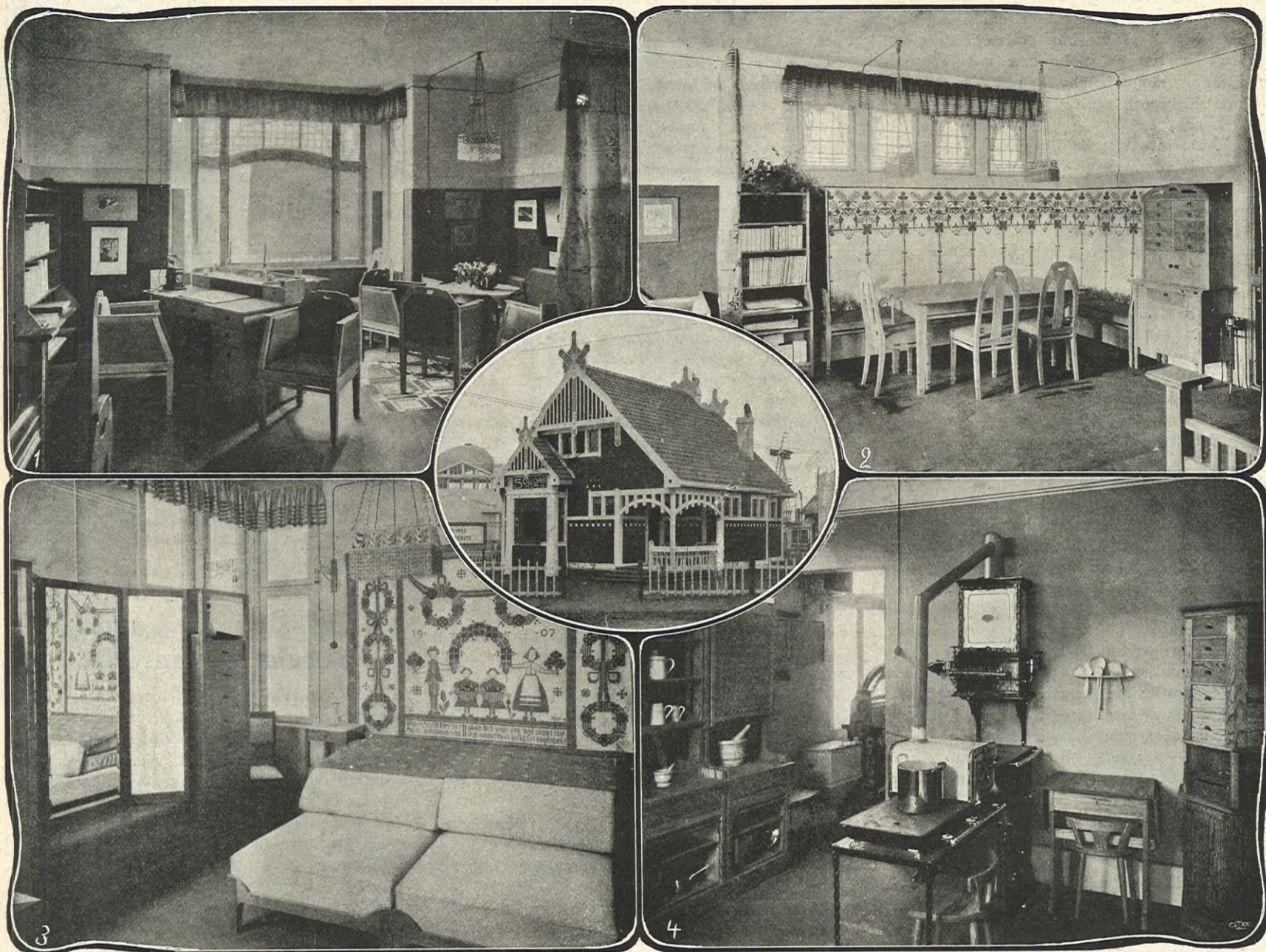
Inom lokalafdelningarna samlas medlemmarna ofta till samkväm — på många håll en gång i veckan — men en gång om året ställes det till en stor frihetsfest. Sommaren 1905 samlade den 10,000 deltagare i Skara, 1906 några tusen i Hjo. I år är det Mösseberg, som lockar. Västergötlands hertig har lofvat att öppna mötet. Förmågor sådana som Verner von Heidenstam, Thyren, Jägerschiöld, Jönsson-Rösiö m. fl. medverka.

Så vilja de ungdomsfriska excelsiorskarorna med sin hänförelse i det nationella förädlingsarbetet smitta de kalla och de grå. Så vilja de i sin mån ge ideella riktninglinjer för den öfverdådiga kraft, som bor mellan våra fjällar och på våra vida slätter. Så vilja de göra sitt till för att sjunga in ideella kraf och dådfrisk kraft i unga sinnen.

JENNY VELANDER.

»SÖTA LILLA MAMMA, HVAD ÄR DET SOM
HAR HÄNT?»

SOLIDARVILLAN PÅ LUNDAUTSTÄLLNINGEN. 1. DAGLIGRUMMET: MOTTAGNINGSVRÅN OCH SKRIFVRÅN. 2. DAGLIGRUMMET: MATVRÅN. 3. SOFRUMMET. 4. KÖKET. LINA JONNS EFTERTR. FOTO.

Det första solidarhemmet.

INOM LUNDAUTSTÄLLNINGENS område finnes en helt liten brun och hvit villa, som, trots att den försvinner bland hallar och paviljonger, ständigt drager nya skaror af utställningsbesökande till sig. Och den trollformel, som verkar detta, är slagordet "Solidar", ordet för i går, ordet för i dag och i morgon, det ord, som kommit att i sig innefatta alla reformsträfvanden på den länge försummade, men genom Elsa Törne i förgrunden framskjutna bostadsfrågans område.

Hvad man ser här, är emellertid icke något strikt förverkligande af Elsa Törnens teorier, det är ett prof på hvad den moderna tekniken och smaken just nu kunna åstadkomma för att bespara rum och kraft och samtidigt tillmötesgå bekvämlighetens och hygienens så länge förbisedda kraf.

Lägenheten, som är afsedd för ett stadshem, innehåller två rum — dagligrum och sofrum — samt en stor ekonomiafdelning, upptagande kokrum, renseri, kombineradt bad- och toalettrum, förrådsrum o. s. v. Denna ekonomiafdelning håller kanske icke riktigt balansen mot boningsrummen, men är till gengäld försedd med en hel del anordningar, som våra husmödrar af gamla stammen betrakta med misstrogen häpnad: värmeledningsapparat, gasskåp med ledningar som förse hela våningen med varmt vatten, inventiöst diskbord med behållare för varmt och kallt vatten, praktiska skåp, dammsugare och en massa andra tidsbesparande och nyuppfunna inrättningar.

Af boningsrummen är dagligrummet, hållet i hvitt, gult och brunt, det största. De vattentäta tapeterna, s. k. fabrikonatapeter, äro en nyhet.

Detta rum med möbel i modern stil af grå bok har sin arbetsvrå, matvrå och salongsvrå. En annan nyhet i detta rum är den möbel, en kombination af skåp och serveringsbord, som ersätter buffeten.

I sofrummet, som har röda möbler, är särskildt det förträffliga toalett-skåpet att bemärka. I den till detta

rum hörande garderoben noterar man särskildt den praktiska anordningen för klädernas upphängande.

Som helhet är villan, till hvilken alla ritningar uppgjorts af arkitekten *Boklund*, ett synnerligen intressant experiment, ägnadt att göra sin bestämde nytta i bostadsreformsträfvandenas tjänst.

En "rösträttsutflykt".

ÖREBRO KVINNLIGA RÖSTRÄTTSFÖRENING företog söndagen den 9 juni med ångaren *Engelbrekt* en utflykt till det vid *Hjälmaren* liggande natursköna *Espenäs*. *Arboga*, *Nora*, *Linde*, *Kopparberg* och *Kumla* kvinnl. rösträttsföreningar hade inbjudits deltaga, men endast *Kumla* hade hörsammat inbjudningen.

ÖREBRO KVINNLIGA RÖSTRÄTTSFÖRENING PÅ UTFLYKT. 1. FRKN E. LÖWEGREN, ORDF. 2. FRU SWARTLING. 3. FRKN E. TORNBERG, KASSAFÖRV. 4. FRU F. CHRYSANDER. 5. SEKRETERAREN I KUMLAFÖRENINGEN.

Fru Stina Svartling, stiftarinna af och föreståndarinna för *Espenäs'* kvinnliga trädgårdsskola hade välvilligt åtagit sig att mottaga och förse resenärerna med middag och kaffe etc. Äfven utomstående såväl damer som herrar hade rätt medfölja och man hade all anledning förmoda att tillslutningen skulle blifva stor. Men som regnet på morgonsidan smattade mot rutorna och himmelen vid tiden för afresan fortfarande var mulen, hade en stor del låtit afskräcka sig från att deltaga i färden. De som dock hoppades att det gamla ordspråket: "Mulen morgon gör ofta klar dag" äfven nu skulle besanna sig, blefvo ej gäckade i sina förhoppningar hvarken rörande väderleken eller det nöje de väntade sig af färden. Vägen från *Örebro* till *Espenäs* sjöledes följer segelleden till *Stockholm* ut på stora *Hjälmaren* förbi *Vinön*, därifrån man viker af till höger inåt *Lännslandet* och lägger till vid *Hampetorp*.

Vid framkomsten dit stod en mängd skjutsar redo att fortskaffa resenärerna till bestämmelseorten, *Espenäs gård*, som nu i de första junidagarne låg inramad af skärblommade fruktträd och kastanjer. Där välkomnades man på det vänligaste af ryttmästare och *fru Svartling* samt af de unga damer, nio till antalet, som för närvarande äro elever vid *fru Svartlings* trädgårdsskola. Sedan alla de resande hunnit anlända — en stor del hade föredragit att från hamnen promenera den vackra skogsvägen — besågs under föreståndarinns ledning och upplysningar de af endast kvinnliga händer välskötta och vidt berömda trädgårdsanläggningarna med sina växthus, sängar och land, där allt nu spirade och frodades i vårlig grönska lofvande rikliga skördar som lön för vårens mödor. Den vidsträckt fruktträdgården i sin rika blomsterskrud gaf äfven samma löfte. Vidare besågs *fru Svartlings* stortartade *hönseri*, där det i de många olika inhägnaderna vimlade af förhoppningsfulla, lifskraftiga hönsungdomar af ädlaste ras och där man såg en och annan ståtlig höna med högtidligt allvar och moderlig omsorg hägnad och fostra en grupp af mjukfjuniga gäs- eller ankungar. Under ryttmästare *S:s* ledning besågs åter stall

FRU STINA SVARTLING MED SINA ELEVER.

och ridhus. Och sedan man så beundrat och njutit af såväl det praktiska som det af Hjälmavåg sköljda, blommande och af fågelsång uppfyllda Espenäs samt fotografier af olika partier däraf tagits, samlades man på den stora gårdsplanen omkring de många rikt och smakfullt dukade middagsborden och läto de förträffliga anrättningarna sig väl smaka. Föreningens ordf., fröken Ella Löwegren, frambar därunder de närvarandes tack-sägelse till herr och fru Svartling för den välvilja och den gästfrihet, hvarmed Örebro F. K. P. R. blifvit mot-tagen vid landets första kvinnliga trädgårdsskola samt utbringade ett lefve följt af trefaldigt "hurra", för fru Svartling — föregångskvinnan på detta område.

Med några varmhjärtade ord besvarades talet af fru S.

Till de unga eleverna, som med oförtröttad upp-märksamhet tjänstgjorde som medhjälpare värdinnor, uttalades äfven ett tack.

Ett lefve utbragtes äfven utaf en af medlemmarne för styrelsen, som med ospard möda anordnat denna angenäma utflykt.

Den manskvartett, som medföljt från Örebro och som under resan fröjdats med sina sånger, lät äfven under middagen från altanen sina sånger ljuda tolkande så i toner tacksamheten mot värdfolket.

Sedan äfven kaffet med det rikaste, delikataste "dopp" intagits, var tiden för återfärd inne, och följda af såväl värdfolket som af deras inhjudna gäster och de unga eleverna ställdes återfärd till hamnen, där vid båtens afgång kraftiga lefve- och hurrarop höjdes för Espenäs och dess härskare och härskarinna.

Sångarne uppstämde "Vårt land" och unisont sjöngs "Du gamla, du fria".

I den blidaste aftonstämning med dalande västersol företogs så hemfärden. — Kvartett, sopransolo och unison sång omväxlade under hela resan. Vid passerandet af Engelbrektscholmen uppstämades *Engelbrektsmarschen* och sånganföraren utbragte ett lefve med åtföljande "hurra!" för den store frihetshjälten.

Utfärden till Espenäs kommer helt säkert att alltid stå i deltagarnes minne såsom ett odeladt godt, angenämt och upplyftande sådant.

FANNY CHRYSANDER.

MIDDAGSBORDEN PÅ GÅRDSPLANEN.

Ett förloradt rike.

Berättelse af Elin Ameen.

(Slut fr. föreg. nr.)

NÄR MARIE LOUISE efter ett par timmar kom hem, mötte hon fadern i trappan.

"Är du där, Marie Louise," sade han, och hans stämma ljud klangfull och med en glädjeton, sådan hon knappast hört den förr. "Jag har inte träffat dig efter den stora händelsen, och mamma har frågat efter dig."

Då slog honom något i dotters utseende, denna stela förtviflan i blicken och den nervösa krampen i det mer än vanligt vanställda ansiktet. Där steg upp en känsla af medlidande inom honom, och hans ton blef vekt allvarlig, när han sade:

"Det blir stora förändringar för dig, min flicka, framdeles men inte ännu, inte på länge. Tills vidare blir allt vid det gamla. Du blir väl alltjämt pappas goda vän och hjälp."

Han for med handen öfver hennes kind, en sällsynt smekning, och aldrig förut hade han tilltalat henne med en röst så mild och öm. Men det rörde henne ej. Intet stundens medlidande och flyktiga känslösvall kunde ersätta henne, hvad hon förlorat, taga bort den lidandets och bitterhetens tagg, som borrade sig in i hennes själ med en smärta, som ingen förstod. Det var som om alla sammangaddat sig mot henne i jublet öfver fideikommissariens födelse, fader, systrar, underhafvande, till hvilka nyheten redan spridit sig och som bugande och nigande tagit henne i hand och lyckönskat; ja, själfva det lilla barn som nyss hade blifvit gifvet åt Lindenhof och dem alla, för att beröfva henne lifvets värde och innehåll, allt som var hennes af makt, ära, rikedom och kärlek. Hon drog sig sakta undan faderns smekning utan att svara honom — hur kunde hon säga något, och hvad skulle hon säga — och då han förstod, att hon behöfde tid för att vänja sig vid de nya förhållandena, lät han henne gå, i det han lätt ryckte på axlarna och skakade på hufvudet med ett leende, som uttryckte blandadt medlidande och öfverseende.

Först mot aftonen gick Marie Louise in till sin mor. Det var endast svagt upplyst där inne genom taklampan, hvars skära, mattslipade kupa gaf ett matt rosenfärgadt skimmer öfver rummet och sängen, där fru v. Linden låg. Barnet fanns för ögonblicket ej där inne, men från det angränsande rummet, till hvilket dörren stod öppen, hörde Marie Louise små, kluckande ljud, medan en röst — sköterskans — talade stilla och jollrade meningslösa ord och meningar, ämnade för den nyföddes fattningsgåfva.

Fru v. Linden låg med slutna ögon i half-matt slummer, men när dörren öppnades slog hon upp ögonen och smålog mot den inträdande. Hon räckte fram sin smala, hvita hand, och när Marie Louise kommit fram till sängen, drog hon henne sakta ned öfver sig, så att deras ansikten voro tätt intill hvarandra. Marie Louise tyckte, att modern såg förfärligt blek och medtagen ut, marmorvit till och med i lampljusets skära belysning.

"Hur är det, mamma?" frågade hon med oro i rösten.

"Allt så bra, så bra", svarade denna med ett mildt, litet trött leende. "Det var svårt, och vi trodde en stund, att fideikommissariens skulle kosta sin mor lifvet, men allt gick väl, och nu är jag bara så oändligt matt och trött, men ändå så glad, därför att pappa är så öfverlycklig — och jag också — jag upprepar ständigt för mig själf detta nya ord, som vi så längtat efter och som redan för mig fått en sållsamt underbar klang: *min son, min son!*"

Köp Vänersborgs Balskor!

Bästa svenska fabrikat!

Lätta! Eleganta! Hållbara!

Hvarje sula stämplad med vidstående fabriksmärke. Tillverkas som specialitet efter Wienermetod af

Aktiebolaget

A. F. Carlsson Skofabrik, Vänersborg

Försäljes i minut hos de flesta skohandlande i riket.

Hennes ansikte blef som förklaradt, och dess marmorblekhet gick öfver i en fin rosafärg, som icke kom från lampans sken utan från hennes öfversvallande moderslycka.

Marie Louise kände en svidande smärta i sitt hjärta. "Också hon! Bara glädje och jubel, intet för henne, Marie Louise!" Men hon sade ingenting, endast lade sin kind mot moderns hand. Efter en liten tystnad fortfor fru v. Linden:

"Du tar det nog förståndigt, du kloka, präktiga Marie Louise, och du skall få se, hur du kommer att älska honom som vi alla. Säg, Mi Li, att du inte går och sörjer och är bitter mot Gud och oss. Allt blir ju ännu länge vid det gamla — öppna ditt hjärta för din lille bror och tag honom in där och släpp sedan aldrig ut honom därifrån. Jag orkar inte tala med dig mer nu, men jag är så glad att du kom, jag var rädd att du inte ville." Åter log hon sitt stilla, lyckliga leende.

"Du skall väl titta in och se på underbarnet," fortfor hon, "du kan inte tro, hur lustiga småflickorna voro, när de finga se honom, först liksom rädda för denna lefvande docka, sedan nyfikna och till sist så öfverförtjusta, att de höllo på att kyssa ihjäl honom. Och deras förvåning öfver att han hade riktiga ögon, riktig näsa och mun — jag vet ej hvad för ett odjur de hade tänkt sig Guds ängel kommit med i denna natt till Lindenhof. Så, Mi Li, min förstfödda, kyss mig nu och sedan lille bror."

Marie Louise kysste modern på kinden, och därvid smög sig något vekt och mjukt in i hennes förbittrade sinne. Hon måste kyssa henne ännu en gång, två, tre, och alltmåra värmdes hennes hjärta, och tårarna kvälde fram i hennes ögon.

"Mamma," sade hon sakta och innerligt, "jag håller så varmt utaf dig, du var alltid min bästa vän, min enda, min förtrogna — vill du ännu vara allt detta för mig?"

"Alltid, min flicka, alltid — hur lifvet än blir för oss båda — alltid!"

Ännu en kyss innan Marie Louise ej längre kunde återhålla sina tårar, och sedan lämnade hon hastigt rummet. Men till lille bror gick hon icke in.

Tiden gick, och det började bli vårstämning och våraningar i luften och ute på marken. Marie Louise hade fortsatt med sina vanliga sysselsättningar och till det yttre förefallit sig tämligen lik, endast blekare, tystare, allvarligare. Men inom henne kämpade det ännu, jäste i bitterhet och sved i en förtviflans smärta, som ej ville lägga sig.

Allt skulle bli som vid det gamla, hade man sagt henne. För dem kunde det väl synas så, men ej för henne. Hela husets intresse koncentrerade sig kring den sistfödde, föräldrar, syskon, tjänare, underhafvande hade alla blifvit som förtrollade af detta spåda lilla lif, som

Teckningslista för bidrag till

Wennerbergstoden i Uppsala

finnes för hugade bidragstecknare tillgänglig å tidningen Iduns byrå, Drottninggatan 51, Stockholm, och mottagas äfven tacksamt pr post insända bidrag, hvilka sedan i sinom tid komma att redovisas i Idun.

ännu ingen aning hade om, hvilken viktig person han var. Modern var ju alltid densamma mot dem alla, också mot Marie Louise, eller trodde, att hon var det, men denna kände dock i sin sjukligt uppdrifna ömtalighet, att där fanns en skillnad. Bara detta, att när hon som förr längtade att få lägga hufvudet i moderns knä och känna lyckaligheten af att smekas af hennes mjuka händer och tänka, att de två voro som en ensam liten värld för sig själfva, så fanns där sällan plats för henne nu — alltid låg lille bror där, ty modern unnade knappast sköterskan att ha honom om hand mer än som var alldeles nödvändigt. Hade hon varit borta eller ute en stund, voro hennes första ord, när hon kom hem:

“Hvar är min pys? Hur mår han?”

Och det på en gång jublande och mjuka tonfallet i hennes röst! Hur mycket hon än älskat dem alla, hur god och rättvis hon än var, men sådan som nu hade Marie Louise aldrig sett henne. Det var en alldeles ny lycka, hvilken omstrålade henne som med en helgongloria.

Och nu var våren i antågande, den tid som alltid varit så full af intressen för Marie Louise, med sin sådd och alla sina spirande löften, med vaknande lif och nya, rikare skönheter för hvarje nytt år. Hur skulle hon kunna gå här och se det alltsammans och suppa in det med hvarje andetag och fästa sitt hjärta ännu mera därvid, så att skilsmässan en dag skulle bli ännu mer sönderslitande än nu. Och så blef hon elakare och bittrare och allt vackert, varmt och vekt, som funnits inom henne, ville bara frysa bort. Men så fick det inte bli. Bättre då slita sig lös med ens och sedan ut i lifvet till nya mål med nya krafter.

Så framställde hon en dag till sina föräldrar den önskan, att hon skulle få resa utomlands ett par år. Hon hade ju sällan kommit utanför Lindenhofs gränser, därför att hon aldrig längtat därifrån, men nu längtade hon och ville se, hur lifvet tedde sig därute i den stora vida världen. Hon kunde få resällskap ut med tant Bergstjerna och hennes dotter till Paris, Schweiz, Italien. Ville föräldrarna göra detta för henne?

“Jag reser inte för att bara roa mig,” sade hon litet bittert med tanken på sitt utseende. “Men jag vill se, hur människor lefva och te sig i andra länder, och jag vill framför allt studera välgörehetsinrättningar, särskildt privata sjukvårdsanstalter. Jag har tänkt mig in i en dröm, att jag framdeles skulle kunna grunda ett sådant hem och där finna min verkningsskrets och mitt lifsmål. Och så vill jag se, om där ute finns någon plats så fager som — Lindenhof.” Hon tänkte säga det leende och skämtande, men löjet dog bort, och tonen fick ett biljud af dämpad gråt.

Utan betänkande fick hon deras bifall. De kommo öfverens, att det var bäst så. Det borde göra henne godt till själ och kropp att komma ut, och med hennes vakna sinne och intelligens kunde hon inhämta mycket genom ett vistande utomlands. Och när hon kom tillbaka till dem, skulle hon ha frigjort sig från det som nu tryckte henne och lade liksom ett svalg mellan dem och henne. Sedan, när kärleken till brodern en dag vaknade hos henne skulle den bli en brygga öfver svalget. Och liksom slutet i sagorna skulle de sedan alla lefva tillsammans i frid och lycka, de som stannade i boet och ej lämnade det för att bilda nya hem.

Hon hade sagt farväl till alla, dämpadt och stilla till det yttre. Sist hade hon slagit armarna om moderns hals och tryckt sig intill henne i en omfamning, i hvilken hon inlade ett stumt tack för sin barndom och sina första

ungdomsår. Säger något kunde hon ej, därtill var hennes hjärta för fullt.

Hon hade bedt, att ingen skulle följa henne i vagnen till stationen utom betjänten, som skulle hjälpa henne med bagaget. Fadern hade önskat att få åka med henne, men hon hade så enträget afböjt det, att hon fått sin vilja fram. *EH* farväl kunde vara nog, sade hon.

Tåget kom norrifrån med en hel del passagerare, som skulle söderut. Hon fick dock plats i en ensam kupé, men redan vid nästa station skulle hennes resällskap stiga på och sälla sig till henne.

Hon ställde sig vid det öppna fönstret och såg ut öfver vårdagens solbelysta landskap. Vid en krök, som banan gjorde kring insjön, såg hon under några minuter Lindenhofs hvita slottsbyggnad skimra på höjden med den mörka granskogen till bakgrund. Hennes förlorade rike! Hon sträckte armarna mot det till ett sista farväl — hennes slott, hennes skog, hennes sjö!

När hon icke längre såg det, vände hon sig bort från fönstret och slöt sina ögon, som ville hon ingenting mera se. Hon drog ett par djupa andetag, nästan som snyftningar, presade händerna mot ögonlocken och satt så orörlig några minuter. Så tog hon bort händerna med en rörelse af fast beslutsamhet, reste upp sitt nedböjda hufvud, och hennes ögon klarnade med något af nymornad blick i sig. Tåget förde henne för hvar minut allt längre bort från Lindenhof. Hon skulle en gång återkomma dit, flera gånger i sitt lif, men blott som en tillfällig gäst, aldrig mera som drottning och härskarinna. Men dådlöst och ofruktbart skulle hennes lif icke förrinna, hon ämnade göra det bästa möjliga däraf, och det kunde ännu bli till välsignelse för andra och henne själf. Hon ville sträfva att icke längre haka sitt hjärta fast vid det förflutna med allt hvad det lofvat och brutit.

Och tåget brusade framåt, som förde henne allt längre från Lindenhof ut i det okända lifvet och mot en ny framtid.

Herta Marks idé.

Vördsamt tillägnad de ogifta, af **Campanula**.

(Forts. fr. n:r 24.)

“IDÉEN, att det är berättigadt, det är hvad jag tänker kämpa för. Jag tänker bli banbryterska för den saken, hvem som helst må sedan ha tänkt den tanken, Men tror du verkligen, pappa, att det är många kvinnor i vår tid, som själfva utväljer åt sig sin ledsagare genom lifvet, jag menar inte indirekt utan direkt?”

“Ja, det håller jag åtminstone för troligt.”

“Vet du ett enda fall?”

“Ja, låt mig se! Häradskrifvar Gyllings fru lär visst ha friat till sin man.”

“Det gläder mig,” svarade fröken Herta och rätade på sig med en elastisk rörelse.

“Men hon lär också ha fått ätit upp det, påstås det, inte af sin man, jag tror, att det är ett rätt lyckligt äktenskap, men af andra. Jag har hört herrar skämta om det.”

“Det talar för, att min idé är berättigad, och att det finns anledning att bryta en lans för den.”

“Hur skulle det tillgå!”

“Jag har tänkt genom föredrag, diskussioner, litteratur. Det måste in i det allmänna medvetandet såsom något berättigadt.”

“Tänker du låta trycka det där du skrivit? I så fall vill jag tillråda dig att vara anonym.”

“Det vore emot min åsikt, pappa. Jag anser, att det vore fegt gjort af mig. Egentligen vet jag blott inte, hur jag skall börja. Jag tänkte att med mammas och din tillåtelse få samla ihop några af de unga flickor jag känner till en försöksdiskussion. Har du något emot det, pappa?”

“Det har jag naturligtvis ingenting emot, om mamma är med på det, och du själf har lust för det. Men för min del tror jag inte, att du behöver göra dig så mycket besvär. Jag skulle tillråda dig att anförtro din så kallade idé åt en af dina flickbekantskaper, och du kan vara förvissad om att efter tjugufyra timmar vet

hela staden af det. Har du mycket brådtom med att få fram det till hela mänskligheten, så kunde du ju till exempel låta trycka det i broschyrform eller söka få in det i Idun. Men bered dig i så fall på kritik, bered dig på att få se dig afritad i våra skämttidningar!”

“Jag är beredd på att bli mördad, pappa. Det du nämner är bara småsaker.”

Landssekreter Mark log. Han hade stigit upp från frukostbordet, men fröken Herta satt ännu kvar vid sitt kaffe. Han kysste dottern lätt på pannan och tillade alltjämt leende:

“Och så måste du själf såsom banbryterska gå i spetsen för din åsikt och med stadig fot trampa ned det där steget, som du menar, att andra skall följa. Glöm inte det!”

Det kom något ljust, skiftande i fröken Hertas blick, och det flammade till öfver de ungdomliga kinderna af en varm blodväg.

“Jag är beredd på allt, pappa.”

Landssekreter Mark lämnade matsalen, men ett par minuter därefter steg han in igen med ytterrocken på och hatten i hand.

“En sak måste jag tillråda dig, Herta. Se upp innan du tar det där steget för egen del! Det är inte guld allt det, som glimmar, vare sig bland männen eller bland kvinnorna.”

Den blick, som kom öfver till honom som ett svar hade förlorat sin udd och var som ett beslöjad vemod.

Då fru Mark ätit sin frukost och placerat sig på sin plats i hvardagsförmaket, kom fröken Herta in, sköt sin stol intill moderns och ropade in i hennes öronlur:

“Nu kommer jag för att tala med dig, mamma. Du får inte bygga upp för höga murar för mig att klättra öfver. Du förstår, att jag måste fram.”

Hon hade knappast talat ut de sista orden, förrän modern svarade:

“Pappa tyckte, att det var utomordentlig välskrifvet, alldeles charmant, och det tycker också jag. Men själfva idén ansåg han alldeles för obetydlig att göra något väsen af.”

“Jag har själf talat med pappa om det. Han hade ingenting emot, att jag bjuder ihop mina väninnor till en diskussion om saken, om du också är med på det. Får jag kalla ihop dem tills i morgon?”

“Nej, Herta, vi få inte förhast oss i en sådan sak,” svarade fru Mark med det eftertryck, som var henne eget. “Jag tycker inte, att du skall göra det ännu. Du kunde ju kasta fram idén ute i sällskapslifvet helt flyktigt och framkalla en liten diskussion här och där för att höra dig för om åsikterna utan att göra så stor offentlighet af det. Man måste vara försiktig. Och om ett år eller så, om inte din idé då är bortblåst, kunde du ju börja göra något mera för saken, eftersom du tycker, att den är värd det.”

“Jag har redan dröjt för länge, mamma, jag har inte lust att dröja längre. Du måste ge mig rätt i det, att om man har en idé, som man önskar få fram inför mänskligheten, och om man har nog mycket moraliskt mod att själf bära fram den, så borde man ha rättighet att få göra det.”

Fröken Herta hann inte få något svar på sitt påstående, ty en visit anmälades, och modern blef upptagen. Själf tog fröken Herta sin hatt och gick ut. Hennes mod var ungt och starkt och med intensiv glöd längtade hon efter ett stycke verkligt arbete, en uppgift, en kamp, där hennes unga kraft kunde få något att brottas med. Och nu ville hon kämpa för sin idé, bära fram den, käckt och modigt, och se den upptagen i mänskligheten. Den hade vuxit till ett ofantligt omfång inom henne, dragande nästan kvinnans hela ställning med sig, och hon var färdig att dö för sin idé.

Hon hade vänt sig till systemen, till modern, till fadern. Öfverallt hade hon mött missförståelse. Men hon hade väntat det, hon var beredd därpå. Andra synpunkter än endast saken själf skulle möta henne från det hållet, hänsyn, skuggrädsla. Men hon fick inte nedslå sitt mod, och det var inte heller nedslaget. Hon skulle ge ut sin idé, låta trycka den i broschyrform. Hvarken fadern eller modern kunde hindra henne.

Hon ströfvade länge omkring i en af stadens parkanläggningar, och slutligen gick hon hem med den föresatsen att redan samma dag tillskrifva en förläggare och att säga det till modern.

Fru Mark var ensam, då fröken Herta kom hem.

“Kom och låt mig säga dig en sak, Herta! Jag har tänkt på den där idén du fått, och ju mera jag tänker på den, ju mindre blir den. Du bör alldeles slopa den. Vill du inte lofva mig det?”

“Jag kan inte lofva det, mamma,” svarade fröken Herta. “Jag har bestämt mig för att ge ut min broschyr, och jag kan inte ändra mitt beslut. Du får inte bli ledsen på mig.”

“Jag skall säga dig min tanke om saken. Då kvinnorna bli nog modiga att ta det där steget och nog starka, så kommer de att göra det af sig själfva utan några påstötningar och utan någon kamp.”

“Du anser det således vara en framtidssak för oss kvinnor?” sade fröken Herta.

"Åja, saken har nog framtid för sig, men kvinnorna är inte vuxna den ännu."

"Vi är vuxna", sade dottern med ifver, "vi är mogna att ta hand om vår framtid, vår lycka. Och hvarför skulle vi dröja! Vi bör bli uppmärksammade på det förhållandet genast. Inte en minut bör gå förlorad, ty det gäller hög vinst. Alla kommer att vinna på det, både männen och kvinnorna. Jag ser det så tydligt. Det blir en ny tid, en lyckligare tid, en bättre tid."

"Du kunde ju, som jag föreslog dig, framkasta tanken till diskussion i de sällskap du rör dig. Jag är förvissad om att du kommer att göra det på ett värdigt sätt, så att det inte mynnar ut i bara åtlöje. Och om du nu nödvändigt skall låta trycka det där du skrivit, så måste du lofva mig att göra det anonymt, endast anonymt."

"Om du menar, att jag kan tala om det till dem jag känner, hvarför skulle jag då gömma mig för dem jag inte känner?" frågade fröken Herta.

"Därför att det ligger mera ansvar vid det, som är tryckt. Det förtonar inte så lätt och så fort, som det man talar," svarade fru Mark.

Fröken Herta lutade sig tillbaka i gungstolen utan att säga något, och fru Mark lät luren falla. Det blef tyst i rummet. Om en stund böjde fröken Herta sig fram, tog upp luren och riktade den mot moderns öra.

"Vet du, mamma, den här tanken inom mig var först bara som en lek, en liten lustighet, och nu har den vuxit ut till ett kraf, en plikt. Ju mera motstånd min tanke röner, dess mera berättigad förefaller den mig. Det är förmodligen på så sätt idéerna göras tillräckligt starka att bygga på. Idén är för mig oomkullkastelig såsom berättigad, och det kommer en tid, då alla får samma uppfattning. Sättet att rödja väg för den uppfattningen är ju inte själva huvudsaken. Om du inte är med på att jag sammankallar mina väninnor, så afstår jag från den tanken naturligtvis, men jag låter trycka min broschyr, och jag skall göra det anonymt, eftersom du önskar det. Och nu lämnar jag dig för att tillskrifva en förläggare om saken."

Och fröken Herta gick in i sitt rum, satte sig vid skrivbordet och skref till en förläggare.

Då brefvet var färdigt, gick hon till sitt arbete. Hennes arbetet var för tillfället en väggbonat i krabbanär och munkabälte, som hon höll på att väfva, och väfstolen, ett högst behändigt litet ting sedt från väfstolarnas synpunkt, hade hon placerad i sitt eget rum. Där slog hon sig ner, plockade med ändarna, räknade och slog fast, medan tankarna seglade för frisk bris ut öfver mänskligheten, och hon skadade en ny tid.

VIII.

Fru Ester hade gifvit lilla Saras sköterska i uppdrag att hvarje dag pr post ge henne ett meddelande om barnets befinnande. Underrättelserna voro ständigt goda och fru Ester återfick sin sömn, ökade i vikt en smula, och hennes hy fick en annan färgton. Hon blef glad och nöjd, och lifvet vid badorten blef för häradshöfving Holgers den behagligaste tiden af deras äktenskapsperiod. De finga en starkare känsla af samhörighet, intresserade sig båda för underrättelserna om barnet och glädde sig gemensamt åt, att den lilla tagit sina första steg. Ingenting gaf anledning till konflikter, eftersom barnet var på afstånd, ty endast på det området voro bådas intressen af stark, intensiv natur. De råkade bekanta därute och gjorde bekantskaper och roade sig, och ett behagligt lugn smög sig öfver deras sinnen.

Fem veckor hade häradshöfving Holger tagit tjänstledighet för sin hustrus badresa, och hans vän och husläkare, doktor Rubenson, hade sagt: "Kom nu inte en dag för tidigt hem! Håll ut så länge som möjligt!" Men när fru Ester varit borta i något öfver tre veckor, ville hon plötsligt resa hem.

"Nej," sade mannen, "en och en half vecka till kommer vi att stanna."

"Men jag är ju mycket starkare nu, och jag sover hela nätterna. Nu vill jag resa hem till barnet."

"Du bör vara här så länge som möjligt, jag tillåter inte att du reser ännu," svarade häradshöfving Holger.

"Tillåter inte! Är jag då ett barn, som behöfver be om din tillåtelse? Jag har fått lust att resa hem, och jag reser, du må stanna, om du har lust. Jag lägger mig inte i vägen för dina önskningar."

Fru Ester var mycket uppragt.

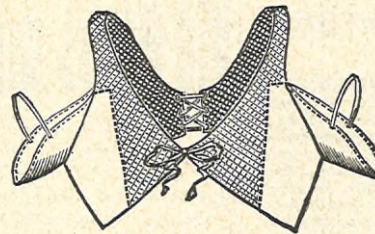
"Jag har lofvat din läkare, att du skulle få stanna här så länge som möjligt, och det är möjligt för dig att vara här ännu en tid. Det är min önskan, att du stannar här. Förstår du inte, att det ligger i mitt stora intresse att få dig frisk? Vill du inte taga någon som helst hänsyn till min önskan, Ester?"

Då satte fru Ester sig att gråta. "Hvarför gråter du? Tala till mig, Ester! Låt oss vara förståndiga, och låt oss kunna offra något för hvarandra!"

"Offra då din önskan och låt mig resa hem, eftersom jag nu är bättre! Du är ond på mig, Nils. Är det något så stort brott af en mor, att hon vill resa hem till sitt barn?" frågade hon.

"Det är inte något brott, men det är nödvändigt,

Ever Ready

är en nyhet i ärmlappar, ty de äro nämligen fastsydda i en sorts underlif. Härigenom har man den stora fördelen att en Ever Ready skyddar alla klädnigar mot transpiration.

Pris 3 kr. 50 öre.

Till landsorten mot postförskott!

BUTTERICKS MÖNSTERAFFÄR,
A.-B. MARIUS HARTZ.

Drottninggatan 72, Stockholm. Riks 1726.

att du stannar, det vore klokt gjordt af dig, och jag ville, att du toge skäl en gång, att du insåge det."

Men fru Ester fortfor att gråta. Häradshöfving Holger gick ut, och då han kom åter om en stund, satt hans fru ännu och grät.

"Nej, Ester, nu får du inte gråta mer, du gör mig förtviflad med din gråt. Sätt nu på dig din hatt och låt oss gå ut!"

"Får jag inte ens vara inne i mitt rum?" Hon såg på honom med stora, förgråtna ögon.

"Du får hvad du vill, det vet du. Du får också resa hem, om du nödvändigt vill det, men jag önskar, att du ville stanna, att du gjorde det."

"Då reser jag."

Hon steg upp från soffhörnet, där hon suttit hop-sjunken och gråtit, och hon började plocka fram sakerna ur byråladorna för att packa.

"Blir du kvar?" frågade hon och såg på sin man.

"Nej, jag följer dig, jag låter dig inte resa ensam. Men jag hoppas ännu, att du stannar."

"Sedan du gifvit mig lof att resa?"

"Ja, jag hoppas, att du blir så snäll och så klok, att du stannar."

"Jag vill så gärna resa just nu, och eftersom du nyss lofvade mig att få resa, hoppas jag, att du inte ändrar dig."

Hon fortsatte att dra upp byrålador och strö saker rundt omkring sig i rummet.

(Forts.)

KÖKSALMANACK

Redigerad af

ELISABETH ÖSTMAN.

Inneh. af Elisabeth Ostmans Husmoderskurs i Stockholm.

FÖRSLAG TILL MATORDNING FÖR VECKAN 23-29 JUNI 1907.

SÖNDAG. Frukost: Smörgåsbord; stekt färsk strömming med tomatås och brynt potatis; ägg; mjölk; kaffe eller te med scones. Middag: Grönsoppa; persiljespäckad lammstek med potatis-petits-choux; marängsurrisse med choklad.

MÅNDAG. (Midsommardagen.) Frukost: Smörgåsbord; chateaubriand med brynt potatis; mjölk; kaffe eller te med saffransbröd. Middag: Graflax med spenat; pragerskinka med gröna bönor och stufvade murklor; ananassglass med mandelspån.

TISDAG. Frukost: Smörgåsbord; hafregrynsvälling; sill med smör o. ägg, (sillsås) samt färsk potatis; mjölk; kaffe eller te. Middag: Hachis på får (rester från söndag) med konserverade ärtor; filbunke.

ONSDAG. Frukost: Smörgåsbord; kall skinka (rester från midsommardagen) med brynt potatis; mjölk; kaffe eller te. Middag: Stekt filé af rödspotta med brynt smör och persilja samt potatis; risgrynspudding med sylt.

TORS DAG. Frukost: Smörgåsbord; hafregrynsgröt med mjölk; gratin på sill; ägg; kaffe eller te. Middag: Windsorsoppa; väfflor med sylt.

FREDAG. Frukost: Smörgåsbord; omelett med potatis och skinka; mjölk; kaffe eller te. Middag: Kalops med potatis; soppa på torkade aprikoser.

LÖRDAG. Frukost: Smörgåsbord; hafregrynsvälling; kokt sill med smör och ägg samt potatis; mjölk; kaffe eller te. Middag: Kokt, brynt skinka med spenat; lika-mycket-tårta.

RECEPT:

Persiljespäckad lammstek (f. 6 pers.). 3 kg. lammstek, 3 msk. smör (60 gr.), 1 knippa persilja, 1/2 msk. salt, 1/4 tsk. hvitpeppar, 1 lit. kokande buljong eller vatten.

Sås: 1 msk. smör (20 gr.), 2 msk. mjöl, köttsky, salt, hvitpeppar, (socker).

Beredning: Läggan hugges af och köttet tvättas med en duk doppad i hett vatten. Persiljan sköljes, rensas och hackas fint samt blandas med

en matsked af smöret. Fårsteken späcas i jämna, täta rader med persiljesmöret. Resten af smöret upphettas i en långpanna, steken lägges i och brynes väl på alla sidor i ugn, hvarefter den saltas och peppras. Steken öfveröses och spådes omkr. hvar tionde minut med den kokande buljongen eller vattnet. Till stekningen ätgår omkr. 1 1/2 tim. Till säsen fräsas smör och mjöl, köttskyn silas och skummas väl samt tillsättes litet i sänder under flitig rörning, och säsen får koka 10 min., hvarefter den afsmakas med kryddorna.

Potatis-petits-choux (f. 6 pers.). 1 lit. potatis, 2 dcl. vatten, 40 gr. smör, 100 gr. mjöl, 4 ägg, salt och socker efter smak.

Till kokning: 3/4 kg. flottyr. Beredning: Potatisen borstas ren, räskalas, kokas nattet och jämt färdig samt passeras. Vatten och smör kokas upp, mjölet vispas under full kokning och massan får koka, tills den släpper pannan och röres därefter, tills den är kall. Då tillsätts äggen ett i sänder och massan arbetas väl, sist röres den passerade potatisen och moset afsmakas med socker och salt.

Af moset formas små bullar (af en valnöts storlek) hvilka kokas i lusbruna i flottyr. De uppläggas på gräppapper att afrinna.

Marängmassa med choklad (f. 6 pers.). 4 små äggvitor, 150 gr. florsocker, 1 hg. sockrad suchards choklad, 1 msk. hett vatten, 50 gr. sötmandel, 6 dcl. tjock grädde, 1 msk. vaniljsocker, karmin.

Beredning: Äggvitorna vispas till hårdt skum. Sockret nedsiktas försiktigt i ägghviteskummet och massan spritsas genast genom garneringsträtt, på väl skurade och smorda plåtar, ring i ring, så att de tillsammans bilda kransar. Kransarna böra göras större och mindre. De insätts genast i svag ugnsvärme och gräddas, tills de fått en ljusgul färg och släppa plåten, men få ej vara genomtorra. När de äro kalla, läggas de upp på tårtpapper, på flat glasskål, krans på krans, så att de bilda en pyramid.

Chokladen upplöses i vattenbad under flitig rörning och spådes med 1 msk. hett vatten. Då chokladen är afsvalnad, hälls den öfver marängen. Mandeln skällas, skäres i strimlor, rostas i ugnen och strös öfver chokladen. Grädden vispas till hårdt skum. Hälften af grädden smaksättes med vaniljsockret, den andra hälften färgas skär med karmin. Grädden spritsas därefter genom garneringsträtt, öfver pyramiden i vackra former. Suissen bör

Endast några öre kostar

desserten när man därtill använder antingen Lagermans Pudding, Gelé, Saft-kräm eller Glaçe. De äro lätta att tillaga, smaka förträffligt och hafva ett inbjudande och delikat utseende.

ej garneras förrän 1/2 tim. innan den skall serveras.

Graflax (f. 12 pers.). 3 kg. vacker lax, 50 gr. fint salt, 15 gr. strösocker, 2 gr. stött salpeter, 1 tsk. hvitpeppar, dill.

Beredning: Laxstycket skrapas väl och torkas med en duk samt skäres i två lika stora bitar. Dessa öfverströs med blandning af salt, socker och salpeter och ingnides lätt därmed. Litet groft stött hvitpeppar pålägges, om så önskas, samt några dillstjälkar. Laxstyckena sammanläggas med köttslidorna mot hvarandra på så sätt, att den tjocka sidan af laxen kommer emot den tunna. De läggas i lindrig press mellan två skärbräden öfver natten och laxen är därefter färdig. Den skäres i 1/2 cm. tjocka skifvor tvärs öfver, uppläggas vackert på serveringsfat och garneras med frisk dill. Laxen serveras med olja, ättika, salt, hvitpeppar, senap och socker.

Ananassglass (f. 8 pers.). 6 ägggullor, 100 gr. strösocker, 2 dcl. ananasspad, 1 dcl. vatten, 5 dcl. tjock grädde, 1 burk ananas à 1 kr. Is, groft salt.

Beredning: Äggulorna och sockret röras i 20 min., därefter tillsätts ananassaften och vattnet och krämen får sjuda, tills den blir tjock och pösig, då kastrullen afllyftes och vspningen fortsättes tills krämen är kall. Hälften af ananassen skäres i små tärningar och blandas i krämen tillika med grädden slagen till hårdt skum. Massan hälls i glassmaskin och fryses, hvarefter den nedpackas i glacedosa och fryses ytterligare 1/2

tim. Den uppstjälpes på geléskål och garneras med resten af ananassen skuren i skifvor samt biskvier.

Hachis på får (f. 6 pers.). 1 kg. benfri fårstek (rester), 1 msk. fint hackad portugisisk lök, 2 msk. smör (40 gr.), 3 msk. mjöl, 4 dcl. buljong kokt på stekbenen, peppar, salt, 1 äggula, 1 dcl. tjock grädde.

Beredning: Köttet skäres i fina tärningar. Löken fräses i smöret, hvarefter mjölet röres och buljongen jämte kryddorna tillsätts. Säsen får därefter under rörning koka i 10 min., hvarefter köttet ilägges. Stufningen afredes med den uppvisade äggulan och grädden och får därefter sjuda samt uppläggas på varmt serveringsfat och garneras med förlorade ägg.

Risgrynspudding (f. 6 pers.). 2 kpk. risgryn, 2 1/2 lit. mjölk, 2 msk. kallt smör (40 gr.), 3 ägg, 4 msk. socker, 1 tsk. salt, 10 bittermandlar, 1 kpk. vanliga russin.

Till formen: 1/2 msk. smör (10 gr.), 2 msk. stötta skorpor. Beredning: Grynen skällas i kokande vatten, påsätts i den kokande mjölken och fås under rörning koka 2 tim. eller tills grynen äro mjuka. Gröten upphålles och det kalla smöret tillsättes genast. När gröten kallnat, röras de uppvisade äggen, sockret, saltet, den aftorkade samt rifna mandeln och de förvällda samt urkämde russinen. Massan hälls i smord och brödbestrod form och gräddas i ugn i ordinar ugnsvärme omkr. 3/4 tim. Puddingen serveras med saftsås eller sylt.

Windsorsoppa (f. 6 pers.). 1 kallflägg (1 1/2 kg.), 1 1/2 lit. vatten, 2 tsk. salt, 1 liten knippa persilja, 1 1/2 msk. smör (30 gr.), 2 msk. mjöl, 1 1/2 lit. buljong, 1 dcl. madeira, salt, socker, cayennepeppar.

Beredning: Kallfläggan skällas med hett vatten och ansas väl. Den påsättes i 1 1/2 lit. vatten och saltet tillsättes. När spadet kokar upp, skummas det väl och persiljeknippan ilägges, hvarefter läggan får koka omkr. 3 tim. Spadet silas och skummas. Smör och mjöl sammanfräsas, 1 lit. af spadet tillsättes jämte den beta buljongen, och soppan får sakta koka med tätt slutet lock omkr. 1/2 tim. Den afsmakas med kryddorna och vinet och serveras mycket varm.

Kalops (f. 6 pers.). 1 1/2 kg. benfritt oxkött (lår, ref eller mårpiga), 1/2 tsk. hvitpeppar, 1 msk. salt, 2 msk. mjöl, 2 rödlökar (30 gr.), 4 msk. smör

Joko! Hvad skall jag använda till min stortvätt?

Chromol-såpan

tillverkas

endast vid

A. P. Sjöbergs

Fabriker :: MALMÖ

(80 gr.), 10 kryddpepparkorn, 2 lagerblad, 8 kkp. vatten.

Beredning: Köttet tvättas med en duk, doppad i hett vatten. Det skäres därefter tvärs öfver muskeltrådarna i omkr. 2 cm. tjocka skifvor. Köttskifvorna bultas lätt på båda sidor samt befrias från det mesta fett. Saltet, hvitpeppar och mjölet blandas på en tallrik och härpå vändas köttskifvorna. Löken skalas och hackas groft. Köttskifvorna brynas i en del af smöret och läggas i en kastrull, löken brynes därefter i resten af smöret och hälls till köttet, hvarefter stekpannan väl urvispas med litet kokande vatten, som slås öfver köttet. Kryddorna och lagerbladen samt det öfriga vattnet tillsätts och kalopsen får sakta koka med tätt slutet lock, tills köttet är mört eller omkr. 2 tim. Kalopsen uppläggas på karott och säsen skummas och hälls öfver.

Lika-mycket-tårta (f. 8 pers.). 3 ägg, 3 punschglas socker, 3 punschglas skiradt smör, 3 punschglas mjöl.

Till pannan: 1 msk. smör. Till fyllning: 1 kpk. äppelmos eller apelsinmarmelad.

Beredning: Äggulorna röras med sockret 20 min., hvarefter det skirade smöret och det siktade mjölet nedröras. Sist nedsikaras de till hårdt skum slagna hvitorna. En pannkaksagg smörjes, och af denna massa gräddas i ugnen 3 bottnar, som äro färdiga då de hafva ljusgul färg. Mellan bottnarna lägges äppelmos eller apelsinmarmelad, och tårten garneras, om så önskas, med vispad grädde och gelé.

ANNONSER skola vara inlämnade till Expeditionen senast fredag för att kunna införas i följande veckas nummer.

LEDIGA PLATSER

Kostnadsfritt.
Om Ni genom undervisning pr korrespondens ämnar lära Er bokför., räknskrifv., svensk o. utländsk handelskorrespondens m. m., torde viert nya 64-åriga rikt illustrerade protokoll vara af stort intresse för Er. Begär det! Det erhålles gratis.
Malmö Språk- & Handelsinstitut
Öv. B. & Söderm., Södersg. 19 B. Malmö

Epidemisköterskeplatsen
vid Askersunds station är ledig att tillträda den 1 juli d. år. Se utförlig annons den 30 maj.

Vid Ängelholms elementarskola för flickor

blir till instundande hösttermin plats ledig för lärarinna med undervisningskyldighet hufvudsakligen i engelska, historia och kristendom i klasserna V—VII. Lön 1,350 kr. jämte pensionsbidrag. För därtill kompetent sökande kan möjligen med platsen förenas befattningen som föreståndarinnan vid skolan. Ansökningar, ställda till Styrelsen för Ängelholms elementarskola för flickor, insändas till ordföranden, doktor P. Thulin, före juni månads utgång. Styrelsen.

Hushållerska,

fullt skicklig i finare matlagning, bakning och inläggning m. m. samt van vid större såväl landt- som stadshushåll. Erhåller plats till hösten hos gref-vinnan Eugène von Rosen, Orbyhus Slott, Orbyhus.

Vid Motala samskola

finnes fr. o. m. nästa hösttermins början plats för lärare eller lärarinna med undervisningskyldighet i tyska samt antingen matematik eller naturlära på lägre stadiet. Lön 1,500—2,000 kr., beroende på kompetens. Ansökningar, ställda till skolans styrelse, torde före den 1 juli insändas till undertecknad, adress Motala. O. Söderström, regementspastor.

Lärrinnevikariat

vid Söderhamns Elementarläroverk för flickor för nästk. läsår. Tyska inkl. V—VII och matematik i mellanklasserna eller eventuellt annat ämne. Arvode 1,200 kr. för kompetent lärarinna. Ansökningar till rektor Centerwall, Söderhamn.

Seminariebildad

lärarinna, som vill åtaga sig att läsa in trene 8—9 års gossar i 1:a klassen vid elementarläroverk till hösten 1908 samt dessutom undervisa en nybörjare på 6 år, erhåller anställning den 1:ste nästkommande sept. Från elementarläroverk utexaminerad har förtredate. Svar med betyg och löneanspråk torde sändas till Direktör C. G. Fogelberg, Kosta.

Husmodersbefattningen
vid

Asgårds slöjd- och landtbruksskola i Jämtland

är ledig till ansökan och kan tillträdas den 15 juli eller genast.

Husmodern skall sköta det för lärarepersonal och elever gemensamma hushållet utan biträde af kvinnliga tjänare, men med hjälp af 2 af skolans elever (gossar i åldern 13—17 år ur bildade hem), hvilka månatligen ombytas och hvilka under sin tjänstgöring i köket undervisas i matlagning och alla erforderliga hushållsgörömlar. Sökande skall vara fackbildad skolkökslärarinna och af bildad familj, äga ett bestämt och vänligt sätt samt mycket tålmod.

Begynnelselönen för 10 månaders tjänstgöring: 300 kr., bostad (egget soffrum samt sällskapsrum gemensamt med annan lärarinna), ved, lyse och kosthåll.

Ansökan före juni månads utgång till
Grefve Robert Mörner.
Skolans föreståndare.
Adr.: Birka, Tång. (Jämtland.)

DUGLIG, väl rekommenderad hushållsfröken, hälst med vana i sjukvård, erhåller förmånlig plats nu genast i godt hem. Svar med fotografi och betyg till »Godt hem», Sundsvall p. r.

I **FAMILJ** på landet önskas till 1 september ung flicka som hjälp och sällskap samt för att läsa med liten nybörjare. Svar jämte fotografi till »Hjälp och sällskap», Ottebol p. r.

Vid Höörs samskola

(5-klassig med statsunderstöd) sökes för nästa läsår, som börjar den 26 aug.: 1:o en lärarinna med undervisningskyldighet i elementarskola 24 t. i veckan, hufvudsakligen i naturkun-nighet och öfriga svenska ämnen samt gymnastik. Lön 900 kr. jämte bostad och ved; 2:o en elementarbildad småskolelärarinna med högst 30 t. undervisningskyldighet i veckan. Lön: 650 kr. samt fri bostad och ved.

Ansökningar, åtföljda a. bestyrkta betygsafskrifter och läkarebetyg, böra före den 15 juli insändas till styrelsen för samskolan, under adress Höör.
STYRELSEN.

Husföreståndarinnan.

Att ensam förestå hushållet med hjälp till grötre sysslor, erhåller bättre proppert fruntimmer med angenämt sätt att vara, om cirka 35 år, bra plats hos medelålders ensam köpman i Malmö. Blir ansedd som familjemedlem. Platsen bör genast tillträdas. Svar, hälst med fotografi, betygsafskrifter, lön och åldersuppgift till »Framtidsplats 1907», Malmö p. r.

PLATS finnes nu genast på landet mot fritt vivre för en enkel och anspråkslös flicka, som vill deltaga i och lära sig alla vanliga görömlar som förekomma inom ett större hushåll. Svar sändes under adress Fru Maria Adlers, Yxhult, Kumla.

ANSPRÅKSLÖS, bättre flicka, kunnig i enklare matlagning, önskas till den 1 juli i liten familj (3 personer) att utträtta alla inom ett hem förekommande görömlar, förutom tvätt och skurning. Goda rek. fordras. Den här reflektar torde insända svar med betyg och lönepret. till den 1 juli under adress Fru Ida Solnitsky, Carlskrona.

YNGRE tyska önskas för samtalsöfning under 1 mån. från 15 juli. Närmare upplysning pr rikstelefon Norrtälje 62.

Till hösten

får enkel, anspråkslös, ej alltför ung flicka, kunnig i matlagning och värden af små barn, hälst äfven stryknig och sömnad plats i domarefamilj på landet mot fritt vivre eller någon lön. Jungfru finnes. Svar med fotografi sändes till »Pliktrogen», Lundsbrunn.

FÖR välrek. kokerska finnes på grund af förekommen anledning plats ledig att genast tillträdas. Betyg jämte uppgift på löneanspråk sändas till Grefvinnan Hamilton, Ystad.

Husjungfru,

kunnig i servering, sömnad och tvätt skötande erhåller plats 24 okt. hos Friherrinnan Leuhusen, Eksjö.

ENKEL, anspråkslös och pålitlig flicka erhåller plats nu genast eller den 1 aug. i folkskollärafamilj att sköta ett spädat barn (3 mån.) och ett 17 mån. Svar med lönepret. till »A. M. 1907», Tidaholm.

I läkarehem, Stockholms närhet, får undervisningsvan lärarinna plats; en elev. Nya Inack:Byrån, Brunkebergsgat. 3 B, Sthlm.

FÖR troende, musikalisk flicka, fullt hemmastadd i matlagning, bakning och sömnad och som önskar ett hem för framtiden erbjudes sådant hos ensamt affärsfruntimmer. Svar till »Goda väner», Iduns exp.

ANSPRÅKSLÖS flicka med god uppfostran, villig att sköta 2 små flickor på 1 och 3 år, samt för öfrigt hjälpa till något i hemmet får god plats med eget rum i familj på Djursholm, där ensamjungfru finnes. Tillträdes 1 juli. Svar till »Villig 1907», Iduns exp.

HUSFÖRESTÅNDARINNA praktiskt duglig, barnkär och med förmåga att handleda och uppfostra barn sökes till hösten för mindre familj. Svar till »Mindre familj», Handelstidningens Annonsskontor, Göteborg.

Vårdarinna.

Den 1:sta sept. finnes plats ledig vid Gudmundrå barnhem för en vårdarinna (sköterska) med ordningssinne, frisk och barnkär. Lön 180 kr. jämte fritt vivre. Ansökningar och rek. torde innan den 15 juli insändas till föreståndarinnan vid Gudmundrå barnhem, adress: Frånö.

TILL mindre egendom i Vestergötland önskas i medio eller slutet af juli en medelålders anspråkslös och pålitlig flicka, villig deltaga i alla inom ett landtshushåll förekommande görömlar. Jungfru finnes. Svar med rekommendationer, löneanspråk, samt, om möjligt, fotografi till »Juli 1907» under adress S. Gumælii Annonssbyrå, Drottninggatan 2, Stockholm f. v. b.

FÖR en snäll och ordentlig bättre flicka som vill tillsammans med husmodern utan jungfru sköta ett mindre hem, finnes plats den 1 juli på landet i Stockholmstrakten. Svar till »Som Familjemedlem», Iduns exp. f. v. b.

EN anspråkslös, barnkär flicka med god uppfostran som vill åtaga sig att att sköta fyra småttingar, den yngsta 2 år och för öfrigt hjälpa till något i hemmet kan få plats i juli eller augusti i läkarfamilj i landsortstad. Svar till »C. F.», Iduns exp.

Vid Lysekils samskola

blir instundande hösttermin en plats ledig för lärarinna med undervisningskyldighet hufvudsakligen i förberedande afdelningen i elementarfdelningen i kristendom. Lön 900 kr. Ansökningar ställda till Samskolans styrelse böra före den 20 juli vara inlämnade till styrelsens ordförande borgmästare A. Sundberg.
STYRELSEN.

Barnsköterska.

äldre, välrekommenderad, pålitlig, som är villig att åtaga sig värden af en ettåring erhåller genast förmånlig plats. Svar med betyg till Friherrinnan Coyet, Vrana, Sköllersta.

Afdelningssköterskeplats

ledig vid Hudiksvalls lasarett att tillträda snarast möjligt. Lön 400 kr., allt fritt (utom kläder), en månads semester efter 11 månaders tjänstgöring. Ansökning ställes till lasarettsläkaren.

Operationsköterskevikarie

för 3 månader önskas snarast möjligt. Svar till lasarettsläkaren, Hudiksvalls lasarett.

Ungkarl önskar hushållerska

1 juli, jungfru finnes ej. Svar med fotografi, uppgift om ålder, föregående sysselsättning samt löneanspråk till »Prästgård», Aneby p. r.

EN frisk och anspråkslös, bättre flicka, barnkär och arbetsam, erhåller till nästkommande september mån. plats igodt hem i svensk familj i Köpenhamn att gå frun tillhanda samt biträda med värden af 2 barn, resp. 3 och 6 år gamla. Bör äga vana vid lättare hushålls görömlar — hälst något sömnad — samt enklare handarbeten. Villkor: fritt vivre, fri resa och en mindre lön. Jungfru finnes. Svar jämte fotografi, rek. och åldersuppgift sändes till »Vänligt bemötande», Adress Box 235, Stockholm.

KVINNLIG konditor fullt kompetent i yrket, erhåller plats 1:sta sept. i landsortstad, eventuellt övertagande. Ref. och löneanspråk uppgifves till »Hösten 1907», under adr. S. Gumælii Annonssbyrå, Stockholm f. v. b.

BILD. husföreståndarinnan af god familj, musikalisk, med godt lynne och sympatiskt sätt sökes till väl situerad ungarlshem på landet. Den fördrages, som älskar landet och är road af allt hvad till landet hör, såsom höns- och trädgårdsskötsel m. m. Svar med rek. o. foto till »Landlif hösten 1907» under adress S. Gumælii Annonssbyrå, Stockholm.

Hushållerska.

I stort hushåll på landet (ej landtbruk) med mycket främmande finnes plats ledig att tillträda nu genast. Den sökande bör hälst vara omkring 30 å 35 år, stark, ärlig och fullkomligt pålitlig. Svar med löneanspråk och betyg, märkt: »Mellersta Norrland», under adress S. Gumælii Annonssbyrå, Stockholm.

Kassörska,

kunnig uti engelska språkets talande o. skrivande, säker i räkning samt med goda rekommendationer, får plats i juli eller 1 augusti, om svar till »Sporta» lämnas under adress S. Gumælii Annonssbyrå, Drottninggatan 2, Sthlm.

PLATSSÖKANDE

INACK-BYRÅN, Norrköping,
anskaffar hushålls- och barntröknar, lärarinnor m. m. Rikstel. 916.

Värdinneplats.

Att förestå bildad änkemans eller ungherres hem önskar 31-årig bildad, hurtig, gladlynt flicka, fullt hemmastadd med allt hvad till ett hems skötande hör. Sökande har flera år vistats utrikes. Svar till »Gurlu», Gumælii Annonssbyrå, Malmö f. v. b.

TYSKA söker genast plats för två eller tre månader som sällskap och undervisa i tyska, event. också litet engelska. Svar till »Tyska», Pastor Timus, Skultuna.

UNDERVISNINGSVAN, yngre lärarinna önskar hösten 1907 plats i enkelt, godt landthem i södra Sverige, hälst Halland, för att undervisa barn i skol-åldern. Innehar afgångsbetyg från Statens Normalkola. Svar till »B. 07» Varberg p. r.

BÄTTRE musikalisk flicka, önskar plats i liten familj (hälst i prästgård på landet) som hjälp och sällskap. Svar till »Värmländska 24 år», Torsby.

UNG, bildad flicka önskar plats å kontor eller medf. på resa. Svar till »Summer», Iduns exp.

EN engelsk dam önskar plats på landet för att undervisa i sitt modersmål. Svar »Beta», Iduns exp.

UNG, ensamstående småskollärarinna söker någon slags sommarkondition. Deltager gärna i alla inom ett hem förekommande görömlar. Nägon lön önskas. Svar till »Juni 1907», Myrbacka p. r.

UNG flicka, som med goda betyg genomgått 8-klassigt läroverk, önskar plats i familj. Svar till »M.», Iduns exp.

Exam. element.-lärarinna,

22 år, söker till hösten plats i familj, hälst i närheten af Stockholm, för att undervisa i vanl. skolämnen. Tacksam för att på lediga stunder få delta i hushålls görömlar. Goda rek. finnes. Tacksam för svar till »5-årig praktika», Råppe.

EN 19-års flicka som genomgått 8-klassigt elementarläroverk samt första årets kurs vid »Högre lärarinneseminarium» önskar nu eller till hösten plats i ett allvarligt hem såsom lärarinna för ett par halvuxna barn. Svar sändes under adr. »S-134», Kristianstad.

LATINSTUDENTSKA, af god familj, undervisningskyldig äfven i musik, önskar lärarinneplats i familj till hösten. Referens: Föreståndarinnan för Sigröd Rudebecks skola, fröken Frida Hjertberg, Göteborg. Svar till »Anna 21», Göteborg p. r.

EN 18 års flicka önskar nu genast plats i någon god familj, hälst på landet där hon kan få deltaga i hushålls görömlar samt biträda med skrifgörömlar. Eller också uteslutande kontorsplats. Den sökande har genomgått 6 klasser i elementarläroverk, samt Gyllenspetzka handelsinstitutet. Svar emottas tacksamt under signatur »Vilg», Örebro p. r.

EN moderlös 16-årig bättre flicka önskar plats i godt hem, hälst i mellersta Sverige, att emot fritt vivre gå frun tillhanda i förekommande hushålls görömlar, samt i öfrigt som sällskap. Den sökande är något kunnig i kläd-sömnad samt musik. Svar till »Helfrid» under adr. S. Gumælii Annonssbyrå, Stockholm.

BILDAD, musikalisk flicka, önskar plats som hjälp och sällskap hos äldre dam. Svar till »K. H.» under adr. S. Gumælii Annonssbyrå, Stockholm.

Lindrigt bröstsjuka

emottagas vid Pensionat Solstrand, Alingsås, vackert beläget 1/2 timmes väg från nämnda stad. Vidare genom prospekt.

VID egendomen Dalhem mottages äfven i år sommarinack. Vidare upplysningar meddelas af Fru Ellen Fornelius, Dalhem, Sala. Rikstel. 74.

Alingsås.

Sommarinackordering hos Fru M. Hüttling. Souvenir, Alingsås.

UTI godt hem i Småland mottages några unga damer, som önska lära hushåll, väfnad m. m. Grundlig undervisning. God omvårdnad. 60 kr pr mån. Svar till »Hem E. K.», Iduns exp.

Fru Gina Svensons Pensionat

å badorten Fiskebäckskil, rekommenderas.

Hannover, Weinstr. 19. Frl. Strüver
Vorzügliche Pension für junge Damen.
Bestes Deutsch. Ref.: K. Karlsson,
Fortifikationskassör, Karlskrona.

UNG fru önskar vistas f. m. juni, juli i familj vid Saltsjön, högst 1 tim. väg fr. Sthlm. Medd. gärna undervisning i teckning, målning, läderplastik. Svar t. »Teckningslärarinna», Iduns exp.

Djursholms Kuhnebad

mottager klena personer, som önska blifva friska med naturenlig behandling, bad och diet. Säsong 15:e juni till 15:e sept. Stortardat resultat. Begär prospekt. Telefon Allm. 193. Fru Anna Fredriksson.

BILDAD unga damer som önska grundligt lära sig matlagning, sylt- och saftning m. m. emottages i ett ordentligt och bildat hem i närheten af Jönköping. Kurs 20 juni till 20 sept. Annan tid efter särskild överenskommelse. Svar sändes till »Angenämt hemlif», Jönköping p. r.

I tjänstemannafamilj i Stockholm erhåller flicka (t. ex. centralist eller tekniskt) god inackord. nu eller till hösten. Svar »Delat rum med husets dotter», Postkontoret, Odengatan 38, Stockholm.

BILDAD dam söker inackordering i större hem eller pensionat där tillfälle deltaga i matlagning gifves. Svar med pris m. m. till »Juli—Augusti», Dag, Nyheter Gust. Ad. Torg.

INACKORDERING önskas för en ung man, 22 år gammal, hälst på ett bruk eller större landegendom där han får tillfälle deltaga i såväl yttre som inre kontorsgörömlar. För inackorderingen är han villig betala 100 kr. pr månad om bästa rekommendationer kunna lämnas. Svar utbedes i biljett till »Ung man 22 år», Nordiska Annonssbyrån, Göteborg.

SWEDISH Lady, who has lived 15 years in England recieves paying guests in her comfortable »Board Residence» close to Hyde Park. Central situation. Excellent references. Only English spoken. Apply Miss Myrin, 29 Queen's Garden's, Lancaster Gate, London W.

TILLFÄLLE till inackordering i England för ett par unga flickor i ett i allo respektabelt hem i Londons närhet. Undervisning lämnas i engelska och franska. God omvårdnad. Villkoren relativt billiga. Upplysningar o. rekommendationer lämnas af den, i hvars hem ifrågavarande dam vistats i 8 år som lärarinna. Närmare genom att hänvända sig till »N. S. 11.» under adress: S. Gumælii Annonssbyrå, Stockholm.

GOD inack. till hösten i ingenjörsfamilj i Stockholm för tvänne kvinnliga studerande eller skolflickor, som vilja dela ett trefligt, väl möbleradt rum med sol. Svar till »Trefligt hem», Iduns exp.

NAGRA unga flickor kunna under sommaren få god inackordering i trefligt hem på landet. Svar till »1907», Väststavar p. r.

Angenäm sommarvistelse.

På naturskön egendom i Södermanland erhåller några unga damer god inackordering. Härliga bad. Ungdom finnes. Svar till Fru Torä Anander, Dalby Bettna. Rikstelefon.

Bröstsjuka.

Tolarps pensionat
rekommenderas.
Högt beläget å småländska höglandet. Begär prospekt.
Postadress: Tenhult.

MARSTRAND.

Westbergs Pensionat

rekommenderas. Rikstel. 28.

Deutsche Sprache

praktische u. wissenschaftliche Ausbildung, billige Pension, Referenzen schwed. Lehrerinnen Privatlehrerinnen-Seminar, gegr. 1878. Pastor B. Mayer.
Halle a. S. Harz 13.

London Alwyne College, Canonbury. Flickor och unga damer mottagas. God inack. Konf. hem. Utm. ref. Goda språkk. Trädg. Tennis. Kr. 60.— pr mån.

Alsback rekreationsort

vid den härliga Gullmarsfjorden (1 mil fr. Lysekil) rekommenderas. Vidare genom Fröken Olga Dahl, adr Alsback, Lysekil.

Skifvan af borst..... pr st Kr. 0.25
» i förenig m.
handtvättborste af borst pr st. » 0.75
Skifvan af borst i förenig m.
handtvättborste af fiber pr st. » 0.35
säljes öfverallt.

I parti hos
Stockholms Borstbinderi A.-B.

Hårborttagaren.

Befriar genast från misspyrdande hår eller skäg. Pris kr. 2.50 + porto pr ask.
Före begagnandet. Efter begagnandet.
Tekniska General-Depöten,
Riddaregatan 15, Stockholm.